

Có Anh Bên Em

Contents

Có Anh Bên Em	1
1. Chap 1	2
2. Chap 2	4
3. Chap 3	6
4. Chap 4	8
5. Chap 5	10
6. Chap 6	11
7. Chap 7	12
8. Chap 8	14
9. Chap 9	17
10. Chap 10	19
11. Chap 11	21
12. Chap 12	23
13. Chap 13	25
14. Chap 14	28
15. Chap 15	31
16. Chap 16	33
17. Chap 17	36
18. Chap 18	38
19. Chap 19	40
20. Chap 20	42
21. Chap 21	44
22. Chap 22	47
23. Chap 23	51
24. Chap 24	54
25. Chap 25	57
26. Chap 26 (end)	59
27. Ngoại Truyện	62

Có Anh Bên Em

Giới thiệu

Lê Hoài An (22 tuổi) vừa từ chỗ làm thêm đi về nhà. Cô vô cùng ngạc nhiên khi thấy một chiếc ô tô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-anh-ben-em>

1. Chap 1

An An ngồi trên xe ô tô đi đến căn biệt thự Royal.

- Này anh, anh có biết mẹ tôi đang ở đâu không?__ cô quay sang hỏi Minh Huy đang ngồi cạnh.

-...

- Này, tôi đang hỏi anh đấy

An nhìn chăm chăm vào mặt Huy, hỏi lại

Anh ngán ngẩm thở dài:

- Tôi mà biết mẹ cô ở đâu thì đã chẳng phải vác theo cái cửa nợ như cô

-Ishh..Ngồi ở đây chán quá! Anh có cái gì chơi được không??

Minh Huy trợn tròn mắt ngạc nhiên: cô takhông biết mìnhdangbịđòi nợ à??

Anh lấy lại sự nghiêm túc, quay sang nói với cô:

- Im lặng

Nhìn bộ dạng của Minh Huy, cô sợ hãi im bất, không nói thêm câu gì

15' sau, anh chợt nhớ ra:

- Biệt thự Royal tôi để lâu chưa ở, giờ phải vòng ra siêu thị mua chút đồ dùng và thức ăn. Anh Lâm, rẽ qua siêu thị đi.

- Vâng, thưa cậu chủ

15' sau, xe dừng lại trước cửa siêu thị. Minh Huy mở cửa xuống xe.

- Cô không ra à?

An An chỉ vào người mình, nói:

- Cả tôi nữa á?

- Đúng vậy, tôi chưa từng chọn đồ ăn, cô là giúp việc, đương nhiên phải đi cùng.

Trong siêu thị, Hoài An bỏ một đồng đồ ăn vào xe đẩy, Minh Huy đi đằng sau, kéo chiếc xe.

- Này, cô bắt tôi đẩy cả núi thức ăn như vậy à?

- Vậy đưa đây cho tôi

An định kéo xe đẩy về phía mình nhưng Minh Huy lại giữ chặt lại.

- Đưa đây! __ cô nhìn mặt

- Không cần. Tôi mà để cho cô đẩy chiếc xe, người ta sẽ nhìn tôi đấy.

- Lắm chuyện!

An An lườm anh rồi bỏ đi chọn đồ

Cô là người đầu tiên dám nói anh

“lắm chuyện”. Hoài An không hề có chút giả tạo khi ở trước mặt anh. Điều này làm Huy có một chút thiện cảm với cô.

Bỗng An An dừng lại, như nhớ ra điều gì, cô nói với Minh Huy:

- Tôi đi ra kia một lát

- Đi đâu?

- Mua..mua..mua đồ

- Từ nãy chúng ta vẫn đi mua đồ mà

- Thì anh cứ đứng đây chờ tôi đi >

- Vậy tôi đứng kia đợi cô

....

Loanh quanh mãi vẫn chưa tìm được nơi bán...băng vệ sinh, An nghĩ thầm: Cáisiêuthịchếttiệtnày, saolạirộngthếchứ.

- A kia rồi ...ơ..

Niềm vui bỗng tắt lụi khi cô nhìn thấy Minh Huy

Anhtạđiđiênà? Saolạidứngchờmìnhtrướcgianhàngbánbăngvệsinh

Nhìn thấy Hoài An, Huy vẫy tay rồi nói: " Tôi ở đây!"

An An cười khỏ: Ồ, tôi biết anh ở đây

- Cô xong việc chưa?

- Tôi bị một thằng điên làm lỡ việc rồi. Đi về thôi

- Vậy cô ra xe đi, tôi thanh toán cho

Hoài An gật đầu “đau khổ” bước ra ngoài.

...

Về đến nhà, sau khi chỉ cho cô hết các phòng, liệt kê những việc cần làm, Minh Huy nói: Cô làm đến khi trả đủ số nợ thì sẽ được về

Hétsốgđóư? Cókhinàomìnhsẽchếttiệtrongcáibiệthựnnàykhôngnhỉ? __ An nghĩ thầm

- Giờ cô xuống nấu ăn đi

Vừa ra đến cửa, Huy bỗng lên tiếng:

- À chờ đã...

Anh ném cho cô cái bịch đựng trong túi nilon màu đen:

- Vừa có thằng điên gửi cho cô cái này

Nói rồi anh đi ra phòng khách.

Hoài An mở túi, mặt biến sắc

Là..là hai bạch băng...

Sao...sao anh ta biết chứ?? ...xấu hổ chết mất thôi

Ngay từ khi An An bảo muốn “đi ra kia” Minh Huy đã phần nào đoán ra. Rồi đến khi cô nhìn anh cười gượng, Huy đã hiểu cô muốn mua gì. Nhân lúc An ra ngoài trước, Huy đã chạy vào lấy “món đồ” kia ra thanh toán luôn

Đúng là lão cáo già

2. Chap 2

-Tôi làm xong đồ ăn rồi, anh xuống đi.

An gõ cửa phòng đọc sách, gọi Minh Huy

- Được rồi, cô cứ xuống trước đi

Hoài An ngồi chờ anh dưới phòng bếp, trên bàn là những món ăn được bày biện khá đẹp mắt.

Quản lý Lâm nói với Minh Huy:

- Cậu chủ, chúng ta còn phải đi gặp đối tác..sao có thể ăn ở nhà được

- Hẹn ông Long ngày mai đi, nói hôm nay tôi mệt, cần nghỉ ngơi.

- ..Vâng.

Minh Huy gấp sách lại, đi xuống cầu thang. Nhìn thấy anh, An An nói:

-Ngồi đi, tôi sẽ ra lấy súp

Một bát súp nóng hổi, thơm lừng được bày ra bàn. An định đi ra ngoài để tránh nhớ lại chuyện “xấu hổ” khi này thì bị Huy gọi lại:

- Đây, cô đi đâu đấy?

- Tôi..không đói

- Ngồi xuống

- Nhưng..

- Ngồi xuống!

An giật bắn mình ” Ngồi thì ngồi! Mà anh đừng có nói to như thế, tôi bị yếu tim mất!”

Ăn đến miếng súp thứ 3, chiếc thìa trên tay Huy rơi xuống. Mặt anh đỏ lên, toàn thân đều ngứa ngáy. Cả quản lý Lâm và cô đều hoảng hốt.

- Cô cho gì vào súp thế??

- Tôi..tôi cho ngô, lòng trắng trứng gà, tôm, hành, gia..

- Cái gì? cô cho tôm vào á??_ Huy chặn lời An An_ “tôi bị dị ứng với tôm!!!”

Anh Lâm đưa Minh Huy vào phòng nghỉ rồi gọi điện cho bác sĩ Thái.

...

Cũng may là chỉ ăn một chút. Lần sau cậu nhớ cẩn thận hơn, nếu không có thể nguy hiểm đến tính mạng đấy_ bác sĩ nói với Minh Huy

Khi anh Lâm tiến bác sĩ về, Hoài An mới dám đi vào phòng Huy

- Anh..anh đỡ chưa?

- Nhờ phúc của cô, tôi đỡ rồi

- Đâu phải hoàn toàn là lỗi của tôi, tại anh không nhắc trước đấy chứ

- Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa. Đi lấy cho tôi cốc nước

An đi ra bàn để lấy nước, cô chợt chú ý tới cái giá sách to che kín cả một bức tường

- woa..anh có nhiều sách thật đấy!

Anh bảo lâu rồi không ở đây, mà trong này nhiều sách vậy? Anh mua để trang trí cái giá à??

Đón lấy cốc nước từ tay Hoài An:

- Cô nói linh tinh cái gì thế, số sách đấy tôi đều đọc hết cả rồi . Căn nhà này.....sau khi mẹ tôi mất...tôi không muốn ở đây nữa..

Giọng Minh Huy trầm xuống.

- Xin lỗi...tôi đã khiến anh nhắc lại chuyện buồn :(

- Không sao... mà cô muốn đọc sách gì thì cứ lấy ở đó mà đọc

- Thật á?.. Vậy tôi đọc quyển này

An An lấy ra một quyển truyện cổ Grim đã cũ, ngồi cạnh giường của Minh Huy để đọc.

- Quyển này cô chưa đọc à?

- Tôi mới nghe kể thôi. Tiền mua gạo nhà tôi còn chẳng có, chứ nói gì đến truyện.

Hoài An ngồi vào chiếc ghế đặt cạnh giường của Huy, chăm chú đọc quyển sách.

- Cô bắt tôi nằm đây ngắm cô à? Đọc truyện cho tôi nghe đi

- Anh đâu phải con tôi.

- Haiz.. được rồi, tôi đi ngủ vậy

...

12.30 pm

Huy tỉnh ngủ vì đói bụng. Mới ăn được 3 thìa súp đã bị dị ứng ,từ lúc đó đến giờ, anh vẫn chưa có gì bỏ bụng. Định ra khỏi giường, Minh Huy ngạc nhiên khi thấy Hoài An ngủ quên trên ghế tựa, trên tay vẫn cầm quyển truyện. Chắc cô mệt quá.

Anh lại gần, ngồi nhìn cô. Mái tóc hạt dẻ ngắn ngang vai, đôi môi đỏ hồng, gương mặt không trang điểm nhưng lại rất rực rỡ...

Thôi không nhìn nữa, mình phải xuống bếp tìm đồ ăn đã.

Huy nghĩ thầm khi cái bụng réo lên “biểu tình”. Anh nhẹ nhàng bế cô về phòng. Vừa đi được 3 bước:

- Đây..

Bộp ...

- Á! Anh làm cái gì thế??? Tự nhiên lại vứt tôi xuống là sao???

- Tại...tự nhiên cô lại lên tiếng, làm tôi giật cả mình..

- Anh bế tôi lên làm tôi tỉnh ngủ đấy!!

Mà có nhất thiết là phải ném tôi như thế ko? Chắc gãy xương mất

- Xin lỗi...
  - Thôi tôi về phòng đây!__ An nhăn nhó
- Minh Huy vội chặn cô lại:
- Từ từ đã..bây giờ tôi đang đói
- ...
- 15' sau, hai bát mì nóng được đặt ra bàn.
- Đây, ăn đi ông nội. Đến nấu mì mà anh cũng không làm được, tôi chẳng hiểu tại sao anh có thể điều hành được cả cái công ty đây.
  - Vì tôi điều hành được công ty nên không phải đi nấu mì cho người ta :)))

3. Chap 3

Hoài An đang lau nhà, bỗng điện thoại đổ chuông.

- Alo. Tôi Hoài An nghe đây ạ
  - Tôi Minh Huy đây. Sáng nay đi vội quá nên tôi quên mất tập tài liệu để trên bàn làm việc. Cô mang đến công ty hộ tôi
  - Um. Vậy 15' nữa tôi qua
- ...
- Tại đại sảnh tổng công ty kinh doanh BĐS Viglacera
- Cô nhân viên xinh đẹp mở lời:
- Em giúp gì được cho chị?
  - Tôi muốn gặp giám đốc Minh Huy
  - À, chị là bạn của giám đốc Huy ạ? Vừa nãy anh ý có dặn em là nếu chị đến thì mời chị lên phòng ngồi chờ. Anh Huy vừa đi có việc một lát.
  - Thực ra tôi là...là giúp việc, không phải bạn

...

“Phòng làm việc của anh ta còn to hơn cái nhà cũ của mình”

An An nghĩ thầm

Ngồi đợi gần 30', Minh Huy vẫn chưa về, Hoài An chán nản đi đi lại lại quanh phòng. Tình cờ thấy tập giấy trắng ở máy photo, cô lấy một tờ rồi ngồi ra bàn làm việc của anh hí hoáy vẽ...

Bỗng tờ giấy biến mất, à không ...bị giật mất. Là Minh Huy. Anh vừa đi họp về, thấy An An đang ngồi ở bàn làm việc của mình vẽ vờn gì đó, anh lại gần mà cô cũng chẳng hề hay biết.

- Xem nào, cô vẽ...tôi đây à?
- Ồ...
- Hahaha...như tranh của trẻ em ở triển lãm trong trường mầm non thế này :))))
- Trả đây!

Hoài An xấu hổ, vươn tay cố với bức tranh, nhưng Huy đã kịp đưa “bản vẽ” lên cao.

- Cô vẽ trên giấy của tôi, bằng bút của tôi, nên tôi...“tịch thu”

- Đồ thần kinh, đưa đây!!

An hét lên, giẫm mạnh vào chân Huy

Đau điếng người. Anh vẫn cố ” cắn răng chịu đựng”, lấy lại nghiêm túc:

- Tập tài liệu mang đến rồi thì cô đi về đi. Còn bức tranh..lát nữa tôi vứt đi cho.

Hoài An bị đẩy ra khỏi phòng làm việc kèm theo một lời nhắc nhở: Nhớ dọn nhà sạch sẽ.

An âm ỉc đi về, trong lòng đầy xấu hổ khi đã để cho Huy nhìn thấy bức vẽ ngớ ngẩn ấy...

Minh Huy ngấm bức vẽ, mỉm cười. Anh kẹp nó xuống phía dưới tập tài liệu rồi nhanh chóng tiếp tục công việc.

oooooooooooo

Đang chuẩn bị lấy xe về nhà, Huy bỗng nghe thấy tiếng ai đó gọi mình.

Là Mai Ngọc - tiểu thư lá ngọc cành vàng, con gái của chủ tịch tập đoàn Gia Phát, đối tác làm ăn với công ty anh. Cô gái này đã được bố anh chọn làm con dâu, nhưng anh chỉ coi cô như một người em gái chứ không hề có chút tình cảm nào.

- Sao em đến đây? _ Huy ngạc nhiên hỏi Ngọc

- Hôm nay là sinh nhật anh đấy, anh không nhớ sao?

- Sinh nhật...anh ư?

Công việc bận rộn từ sáng đến tối khiến Huy quên cả ngày sinh của mình

- Hôm nay em mua chút đồ ăn định mang tới nhà anh để tổ chức sinh nhật. Nhưng nghe anh Lâm nói anh không ở khu căn hộ mà chuyển đến biệt thự Royal. Lâu không ở, anh đã dọn dẹp nhà chưa? Hay để em đến làm cùng anh luôn?

- Ngọc!...Em không cần phải làm những việc đấy đâu. Anh thuê người giúp việc rồi.

Nói xong, Huy đi nhanh ra bãi đỗ xe, Mai Ngọc vẫn lèo đèo theo sau.

-Vậy anh cho em đến nhà làm chỗ đồ ăn này cho anh được không? dù gì em cũng đã mất công mua, chẳng lẽ lại vứt hết đi.

Minh Huy thở dài:

- Thôi được rồi, lên xe đi

....

Cả hai vừa về đến nhà

- An An!

Huy nói gọi to vào phòng cô

- Chuyện gì?_An từ phòng bên bước ra

- Sao cô lại vào phòng tôi ...Hả??

Ngọc nhìn An rồi quay ra hỏi Huy:

- Đây là người giúp việc nhà anh sao?

Anh không để ý câu hỏi của cô, kéo tay Hoài An ra một góc để tránh mặt Mai Ngọc. Huy trợn mắt:

- Sao cô dám mặc áo sơ mi của tôi?? Tôi ghét nhất là ai động vào đồ của mình mà không xin phép đấy!!

- Anh lôi tôi đến đây mà không cho tôi mang theo quần áo, cũng chẳng mua cho tôi. Tính cả lúc ở nhà, thì 3 ngày tôi chưa thay rồi đấy! Chẳng còn cách nào...tôi mới phải mặc tạm áo của anh -___-

- Cô không thể đi mua được à???

- Trong túi tôi bây giờ chỉ còn 6 nghìn, anh nghĩ tôi mua được cái gì?

Minh Huy hít một hơi thật sâu, cố lấy lại bình tĩnh:

- Thôi được rồi, đúng là tại tôi quên mất vấn đề đó... Nhưng ít ra cô cũng nên mặc áo tối màu chứ __ Huy nghiêng rằng

Mặt An An đỏ lên:

“Biến thái!”

Nói rồi, cô chạy nhanh vào phòng

- Nhớ đừng ra khỏi phòng cho đến khi tôi mang quần áo về đấy!

Ngay sau đó, anh quay ra nói với Mai Ngọc:” Xin lỗi, nhưng bây giờ anh phải đi mua quần áo cho cô ấy, em cứ vào bếp nấu ăn tự nhiên”

Huy vừa đi khỏi, Ngọc đã tỏ ra khó chịu:

Mình chưa bao giờ thấy anh Huy nói chuyện với ai thân mật như thế. Còn nhỏ đấy là cái gì chứ? Định cướp anh Huy từ tay Mai Ngọc này sao? Không dễ thế đâu:j

4. Chap 4

Minh Huy về nhà với một đồng quần áo, anh mang hết vào phòng An An.

-@@ Anh mua để kinh doanh đấy à?

- Tôi cứ bảo người ta lấy hết mẫu quần áo mới nhất thôi.

- Ôi mẹ ơi...tôi đi làm giúp việc chứ đâu định đi trình diễn thời trang. Mà mua thế này..tốn nhiều tiền lắm đấy

- Đừng ngại, tôi tính hết vào tiền lương của cô rồi, cứ mặc thoải mái :D

- Anh... X(

- Tôi nói đùa thôi :)) mau vào thay đi...rồi trả tôi cái áo

Huy đẩy An vào nhà vệ sinh cùng túi đồ

- Toàn váy!! Mặc cái nào bây giờ???

...

Một lát sau, Hoài An bước ra. Cô mặc chiếc váy liền màu hồng phấn, xếp ly phía chân váy, họa tiết không cầu kì. Tóc được cột cao gọn gàng bằng một chiếc cặp nơ nhỏ. An An mỉm cười nhìn Minh Huy. Vô cùng ngọt ngào và thuần khiết.

- Cảm ơn anh đã mua quần áo cho tôi...

-...Hả...à không có gì

- ..nhưng tôi chỉ lấy cái váy này vì tôi đã mặc nó rồi. Còn chỗ váy kia..anh có thể đi trả lại cửa hàng.. hoặc cho bạn gái anh...

- Nhưng tôi mua chúng cho cô mà!?

- Xin lỗi. Tôi không thể nhận được. Mẹ tôi đã nợ anh quá nhiều rồi.

Hoài An đi ra phòng khách, Minh Huy gọi với theo:

” Mai Ngọc không phải bạn gái tôi!”

Nhìn thấy Ngọc đang loay hoay trong bếp với một đồng hồ, An lên tiếng:

- Chị có cần em giúp gì không ạ?

Ngọc vớt miếng thịt bò xuống chậu rửa:

- Đây là việc cô phải làm đấy!

- ..à...Vâng... tại vừa nãy em thấy chị bảo tự làm cho anh Huy...

- Vào làm đi!!

Nói rồi Ngọc ra ghé ngồi trang điểm lại

Sao tự nhiên chị lại nổi nóng với mình chứ

Huy gọi Mai Ngọc ra phòng khách. Cô tiểu thư đứng dậy, hất mặt về phía Hoài An:

- Làm hết chỗ đồ ăn đấy đi, anh Huy gọi, tôi ra ngoài đây

...

- Có chuyện gì thế anh?_ Ngọc chuyển giọng ngọt xớt

- Em cầm lấy đi _Minh Huy đưa cho cô mấy túi váy hàng hiệu khi nãy.

- wa..anh mua tất cả cho em à :') ?

(Thì ra anh vẫn nghĩ đến mình)

Huy gật đầu: Um. Hoài An không lấy chúng..Thôi anh về phòng đây

Mặt Mai Ngọc tối sầm xuống.

Cái gì? Cô ta không dùng thì vứt sang cho mình sao?

...

Làm xong bữa tối Hoài An đi ra sân, cô chợt nhìn thấy hai quả bóng bay bị mắc kẹt trên cái cây trước nhà.

- Chị ơi..lấy hộ em quả bóng được không? _ 2 cậu bé chừng 5 tuổi đứng ngoài cổng nói vọng vào

- Bóng của em à?...vậy chờ chị một lát

Vừa leo lên cây được nửa chừng thì Minh Huy đi ra:

- Này cô kia! Đang mặc váy mà cũng leo cây à?

-Á.._ An tuột tay ngã xuống đất.

Cũng may không sao _ cô nhắm tịt mắt, nghĩ thầm

Chợt thấy hai đứa nhỏ tũm tũm cười:

- Nhìn kìa, chị ấy đè lên người chú kia

- Hả, chú nào!??

- Chú này

An An ngồi bật dậy, lí nhí: A..tôi xin lỗi

Huy đứng dậy phủi quần áo, rồi leo lên cây lấy hai quả bóng.

- Của mấy đứa đây. Sao gọi cô ấy là chị, mà lại gọi ta là chú?

Thì ra anh ta cũng không lạnh lùng như vẻ bề ngoài

5. Chap 5

Minh Huy đang ngồi đọc báo trong phòng khách. Hoài An rón rén bước vào

- Cô cần gì?

- À... tôi...muốn xin anh cho đi ra ngoài một lát

- Đi đâu?

- Đi gặp...bạn trai của tôi

Huy bỏ tờ báo xuống, nhìn An:

- Cô trang điểm à?

- Có một chút..hì

- Nhưng bây giờ là 8h tối rồi

- Từ khi đến đây, tôi chưa đi gặp bạn trai một lần nào. Vừa nãy anh ấy gọi điện thoại hẹn gặp tôi, tôi không thể không đi được. Anh cho tôi đi nhé?

- ... thôi được rồi

- Vậy tôi đi đây! Bye bye ^^

Minh Huy không nói gì. Anh nhìn ra cửa sổ dõi theo cô. Mặc dù đồng ý, nhưng trong lòng anh không tránh khỏi cảm giác khó chịu.

****

Đã 11h, trời đang đổ mưa. Minh Huy nằm trên giường, cứ trở mình quay bên trái, rồi lại sang bên phải. Chốc chốc anh lại nhìn đồng hồ.

- Cô ta đi đâu mà lâu về thế nhỉ?

Huy đang lo lắng cho An An. Lần đầu tiên, anh lo ột người phụ nữ mà người đó không phải là mẹ anh.

Nghe tiếng mở cửa, Minh Huy chạy vội xuống nhà. Cô bước vào, cả người ướt sũng. Hai mắt đỏ hoe, nước mắt cứ thế tràn ra.

- Cô...cô làm sao thế?_Huy lúng túng

Hoài An òa lên khóc nức nở, hòa lẫn vào tiếng mưa.

Huy nhìn An, chợt cảm thấy đau lòng. Chính anh cũng không thể điều khiển nổi trái tim của mình nữa. Anh tiến lại gần, vuốt lên mái tóc cô. An An khẽ lùi xuống, tránh bàn tay anh. Minh Huy giữ cô lại, nhẹ nhàng nói:

- Đứng yên, để tôi lau nước mắt cho...

Huy đưa cho An chiếc khăn bông và cốc nước ấm:

- Lau khô tóc đi

Anh ngồi xuống ghế, đối diện cô.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Chẳng có chuyện gì cả, chỉ là tại tôi quá ngu ngốc... đã đặt trọn niềm tin vào người ta... :((

- Anh ta không chấp nhận một người bạn gái chưa học hết đại học, không nhà cửa, lại nợ nần chồng chất...đúng không?

An An nhìn Minh Huy. Thừa tất cả mọi người đều thấy rằng mình chỉ là một kẻ không có tương lai

- Đúng là chẳng có ai chấp nhận tôi, tôi cũng chẳng có cơ gì bắt họ chấp nhận mình.

Cô nhếch mép tự cười bản thân.

- Thôi anh ra đi, tôi muốn nghỉ ngơi

Huy nhẹ khép cửa phòng cô: Vậy tôi chấp nhận, cô có đồng ý không?

...

7h sáng hôm sau

Minh Huy đi xuống nhà. Chẳng thấy bữa sáng nào cả, cũng không thấy Hoài An đâu. Anh gõ cửa phòng cô, không thấy ai trả lời. Huy mở cửa bước vào. An đang nằm trên giường, toàn thân nó ..ng ran, chắc cô bị cảm do trận mưa hôm qua. Huy đỡ An An dậy.

- ..Anh...định đưa tôi...đi đâu? _ An gắng giọng hỏi Huy

- Trật tự đi. Chúng ta đến bệnh viện

6. Chap 6

Hoài An nằm trên giường bệnh truyền nước biển. Minh Huy đang đứng bên ngoài gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ làm. Thấy An An dụi mắt, Huy chạy vội đến:

- Cô tỉnh rồi à?

An nhìn xung quanh rồi quay sang nói với Huy:

- Tôi chỉ cần uống thuốc là khỏe. Anh mất công đưa tôi đến viện làm gì

- Cô cứ nằm nghỉ đi. Khi nào truyền nước xong, tôi sẽ đưa cô về, ở nhà lại mất công tôi phải “phục vụ”

Nói rồi, Huy ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường đọc báo.

An An không nói gì nữa, cô quay mặt vào trong, thở dài. Huy lén nhìn cô, chắc Hoài An vẫn đang buồn vì chuyện tối qua.

3.00pm

Trên đường từ bệnh viện về nhà, An không cười nói vui vẻ như trước. Cô chỉ lặng im nhìn ra cửa kính ô tô. Minh Huy quyết định phá vỡ bầu không khí ngột ngạt ấy:

- Cô có muốn vào phòng trà không? Âm nhạc và chỗ đông người sẽ làm cô vui hơn

An An lắc đầu

- Um. Thế thôi vậy

Nhưng gần về đến nhà, Huy vẫn quyết định chuyển hướng

- Anh đi đâu đấy? _ Hoài An hỏi

- Đi rồi sẽ biết

...

Anh dẫn cô đến một ngọn đồi nhỏ trồng đầy hoa đủ màu sắc. An nhìn đồi hoa, vô cùng thích thú: ” Ở thành phố cũng có nơi như thế này sao?”

Huy mỉm cười: “Đây chính là nơi lúc nhỏ tôi thường đến mỗi khi gặp chuyện buồn. Nó làm tôi cảm thấy bình yên. Nhưng công việc đã khiến tôi lãng quên nơi đây. Hôm nay nhìn thấy cô buồn như vậy, tôi chợt nhớ ra đồi hoa này :)”

- Đúng là rất bình yên _ An khẽ nói

Cô đi giữa đồi hoa, nhìn ngắm cảnh thành phố phía xa, không dấu được niềm vui

- Cô có muốn chụp ảnh không? _ Minh Huy nói với An

Lúc đầu Hoài An từ chối. Nhưng thấy Huy cứ lén chụp đằng sau, cô bực bội:

- Anh chụp cái lưng tôi thì làm sao mà đẹp được hả?

Thế là Huy tha hồ chụp ảnh “công khai”. Còn An An đã rạng rỡ hẳn lên vì cười rất nhiều.

Cả hai cùng nhau ngắm hoàng hôn.

- Cô thấy đây, nơi này có hoa hướng dương cao quý, cũng có cả hoa dại với sức sống mãnh liệt. Cô không nên tự hạ thấp bản thân mình. Mỗi loài hoa đều có vẻ đẹp riêng của nó mà _ Huy nói

Hoài An chỉ yên lặng, cô còn đang bận rơi nước mắt.

Rồi cô chợt lên tiếng: “Anh nói đúng. Đây sẽ là lần cuối cùng, tôi khóc vì chuyện đó...Cảm ơn anh” _ An An nhìn Huy mỉm cười

- Chỉ cảm ơn suông thế thôi sao?

- thôi được rồi, tôi sẽ nấu cho anh một bữa cơm toàn món ăn anh thích

- Hết rồi à? :(

- Tôi thấy anh đâu thiếu thứ gì, mà tôi lại chỉ biết nấu ăn. Nếu không muốn thì thôi...

- Tất nhiên là muốn rồi! _ Huy ngắt lời cô

“Giờ thì chúng ta về nhà thôi”

khoảng 2-3 chap nữa sẽ có biến, hehehe#

7. Chap 7

Trước khi đi ngủ, Huy vào phòng đưa cho An vỉ thuốc và nhắc nhở: “Cô nhớ đắp chăn cẩn thận đấy”

- Biết rồi mà >< anh=“” mau=“” về=“” ngủ=“”>

Hoài An đang đi siêu thị mua chút đồ, chợt nhìn thấy Mai Ngọc cũng ở đó.

- Chào chị _ cô mỉm cười khi Ngọc quay ra

Là là cô à? _ Ngọc nghĩ nhưng vẫn mỉm cười chào lại.

Chuyện Minh Huy đưa An An đi bệnh viện, cô ta biết rất rõ. Huy chưa từng quan tâm đến ai nhiều như vậy. Chắc chắn là anh đang yêu. Việc này càng làm Ngọc ghét An hơn.

- Cô đi mua gì vậy? _ Mai Ngọc hỏi

- Em đi mua chút hoa quả và trứng

- Uh vậy cô cứ đi tiếp nhé, chị ra kia với bạn đây

- Vâng, chào chị

- À khoan đã... _ Ngọc nói nhỏ vào tai An An: ” Chuyển lời cho anh Huy là chị rất nhớ anh ý”

Trong lúc đó Mai Ngọc đã lén bỏ chiếc đồng hồ vào túi áo khoác của An. Cô vẫn không hề hay biết.

- Ai vậy? _ Bạn của Ngọc lên tiếng

- À, ôsin nhà anh Huy... Mà sắp có trò vui cho chúng ta xem rồi đây ;)

Thanh toán xong, An An đi ra phía cửa. Bỗng chuông báo động vang lên. Bảo vệ tìm được chiếc đồng hồ trong túi An. Cô hết sức ngạc nhiên: " Tại sao...nó lại ở trong túi tôi"

...

- Mời cô gọi điện cho người bảo lãnh

- Nhưng tôi không lấy chiếc đồng hồ đó!!

- Cô không lấy mà nó lại ở trong túi cô sao? Mau gọi điện thoại cho người thân đến nộp phạt đi!

Hoài An tức phát khóc. Cô không lấy trộm mà bị bắt nộp phạt, lại còn phải gọi điện thoại cho người bảo lãnh. Mà bây giờ thì cô đâu còn ai là người thân. An chần chờ một lát, cuối cùng lại gọi cho Huy. 15' sau, Minh Huy cùng anh Lâm đã có mặt. Nhìn thấy An An, anh vội hỏi:

- Nói cho tôi biết, cô có lấy chiếc đồng hồ không?

- Thực sự không phải tôi mà..

Ngã bảo vệ xen ngang:

- Không lấy chẳng nhẽ nó tự bay vào túi cô...- IM LẶNG! _ Huy giận dữ đập tay xuống bàn. Anh quay ra nhìn tên bảo vệ: "Mau gọi quản lý của các người ra đây!"

- Chào anh, tôi là quản lý siêu thị này

- Tôi muốn hỏi, các anh đã xem băng ghi hình trước khi nói cô ấy ăn cắp chưa?

Quản lý nhìn tên bảo vệ, hần sợ hãi lắc đầu

- Xin lỗi anh, chúng tôi sẽ mang băng ghi hình ra ngay đây

Trong đoạn phim, An chưa hề đi đến nơi bán đồng hồ, cô chỉ vào hàng rau củ quả rồi đi ra. Minh Huy bỗng neho mắt khi nhìn thấy Mai Ngọc trong đoạn ghi hình.

Nhưng anh không nói gì. Xem xong, người quản lý và tên bảo vệ rồi rít xin lỗi:

- Chắc tại quầy tính tiền đông người nên kẻ xấu thừa cơ hãm hại, cũng tại chúng tôi chưa xem xét kỹ lưỡng. Thành thật xin lỗi anh chị.

- Chiếc đồng hồ đó bao nhiêu tiền?

- Nó có giá 200.000đ _ người quản lý nói

Huy đặt tờ 500k xuống mặt bàn: "Tôi mua nó"

Rồi anh nắm lấy tay Hoài An:

- Đi về thôi!

- O...anh quên cầm đồng hồ này!_ Gã bảo vệ nói với Huy

- Tôi cho anh đây

- Nhưng đây là đồng hồ nữ mà

-Cái thằng này...!_ Quản lý lấy tờ báo gõ vào đầu tên bảo vệ: " Lần sau nhớ làm việc cho tử tế, giám đốc của chúng ta là bạn làm ăn với cái người vừa đi đây .Anh ta là giám đốc công ty kinh doanh BDS Viglacera - Trần Minh Huy, chỉ cần một cái búng tay là cả tôi và anh sẽ mất việc đây"

Trên xe ô tô:

- Cảm ơn _ An khẽ nói

- Lần sau nhớ để ý một chút. Ngờ ngạc như thế rồi có lúc người ta bán cả cô đi đấy. Bây giờ đi ăn đi, tôi đói rồi. Cô muốn ăn gì?

- Hmm..Pizza ^^

Hai người đang ăn thì chuông điện thoại của Minh Huy vang lên. Là bố anh gọi. Huy nói với An: “Tôi ra nghe điện thoại một lát”

-Alo. Con đây

- Con đang ở đâu thế? Đạo này ta không thấy con về chung cư

- Con ở biệt thự cũ của mẹ

- Bây giờ qua chỗ ta đi, có việc gấp ta cần bàn với con.

Huy cúp máy, đi vào nói với An An:

- Cô ăn xong thì đi taxi về nhé, tôi có việc bận phải đi ngay rồi

Nói xong anh ra trả tiền bữa ăn rồi đi ra cửa. Hoài An xị mặt cắn miếng bánh: “Lại bận à?!”

...

Taxi về đến cổng căn biệt thự Royal. An An trả tiền xong, định mở cổng đi vào thì giật mình nhớ ra: Hôm nay cô quên chìa khoá.

- Làm sao bây giờ??

*****

Tại khu căn hộ cao cấp...

Minh Huy đi vào gặp bố mình, ông Trần Minh Thiên - chủ tịch hội đồng quản trị công ty kinh doanh BĐS Viglacera.

Ông Thiên đưa cho Huy tập tài liệu:

- Đây là bản hợp đồng hợp tác xây dựng nhà máy nước với tập đoàn Gia Phát. Ngày mai con mang sang thỏa thuận với chủ tịch bên ấy. Còn chuyện đính hôn giữa con với con bé Mai Ngọc, ta đã thu xếp cả rồi...- Bố!!_ Huy ngắt lời - Con không yêu cô ấy!

- Con không có quyền lựa chọn đâu, ta đã quyết rồi. Việc con lấy con gái chủ tịch tập đoàn Gia Phát sẽ là cơ hội lớn của công ty chúng ta. Tháng sau, hai đứa sẽ đính hôn.

- Con không chấp nhận chuyện này, bố muốn thì đi mà đính hôn với Mai Ngọc!

Nói rồi Huy cầm tập tài liệu bỏ đi.

8. Chap 8

Minh Huy lái xe về nhà. Đang định mở cổng thì anh nhìn thấy Hoài An đang ngủ quên ở cạnh bồn hoa.

- Này!_ Huy lay người An - Sao cô lại ngủ ở đây?

- À, tôi quên mang chìa khóa..hì

- Vậy cô phải gọi điện cho tôi chứ!!_ Huy nhướn mày

- Tại anh nói có việc bận..._ Câu nói của An An bị chặn lại bởi những tiếng ho.

- Đây, cô lại bị lạnh rồi, mau vào nhà đi

...

Minh Huy bê vào cốc nước ấm:

- Uống đi

An bật cười: “Sao lần nào anh cũng đưa cho tôi một cốc nước lọc vậy?”

- Tôi...tôi đâu biết pha thứ nước gì khác. Cô uống tạm đi!

- Thôi, anh ngồi đây chờ tôi một lát

5' sau...

Hoài An vào phòng, trên tay cầm 2 cốc nước chanh.

- Đây...mỗi người một cốc__ Cô cười tươi rồi đưa một cốc nước chanh cho Huy

- Đang ốm mà cô lại uống chanh đá à?

- Tại tôi thích. Anh không uống thì đưa đây

An An với tay định lấy lại cốc nước. Nhưng Huy đã nắm chặt cái cốc trong tay. Mặt hai người đối diện nhau, ở khoảng cách rất gần. Cô nhận ra tình thế, mặt đỏ bừng quay người lại. Bỗng Minh Huy nói:

- Tôi...tôi muốn làm bạn trai cô!!

An nghe xong, không tin vào tai mình.

- Anh..nói gì thế?

- Tôi bảo là....tôi yêu cô. Cô có đồng ý làm người yêu tôi không?

An An ngây người không nói được gì. Một lúc sau, cô mới lấy lại bình tĩnh để trả lời Huy:

- Xin lỗi, nhưng tôi không thể là người yêu của anh. Tôi chỉ là con nhà nghèo, sao xứng đáng làm bạn gái một tổng giám đốc như anh. Hơn nữa, tôi còn nợ anh một khoản tiền không nhỏ... nói chung là không thể được, thực sự không được...

ĐƯỢC MÀ!!! chỉ cần em yêu anh là được mà! __ Minh Huy ôm lấy An.

Cô vội đẩy anh ra ngoài cửa phòng:

- Anh mau về ngủ đi! Đừng nói linh tinh nữa!

...

Đây là lần đầu tiên, Huy được thử cái cảm giác bị “đá”

Cô đã làm gì để khiến anh đem lòng yêu ngay từ lần đầu gặp mặt?

Câu trả lời là: cô chẳng làm gì, cô chỉ là chính cô. Luôn ngây thơ đến khờ dại, luôn bỏ mặc mình để nghĩ tất cả cho những người xung quanh...

Hoài An nằm trăn trở: Sao tim mình lại đập nhanh thế này? Chẳng nhẽ mình đã yêu anh rồi sao?

7.00

- Hôm nay tôi phải đi làm sớm, không ăn sáng đâu

Huy vừa khoác áo vest vừa nói với An An ở trong bếp.

- Uh. Anh đi cẩn thận __ An vẫn tiếp tục rán đậu

...

Sau khi bản hợp đồng được chủ tịch tập đoàn Gia Phát chấp nhận, Huy định trở về công ty. Đột nhiên Mai Ngọc chạy ra kéo tay anh.

- Tối nay đến King Palace Club đi anh. Lâu lắm rồi chúng ta chưa đến đó

Huy định từ chối nhưng bị Ngọc nói chen vào: “Để thông báo cho bạn bè về việc chúng ta sắp đính hôn luôn”

- ...Thôi được__ Huy bất ngờ đồng ý. Nhưng mục đích của anh là muốn mọi người biết được, giữa anh và Mai Ngọc chỉ là tình cảm anh em. Không hơn không kém.

Tại King Palace Club__ điểm ăn chơi xa hoa của những cậu ấm cô chiêu nổi tiếng nhất thành phố.

-Anh Huy! ..ở đây!__ Mai Ngọc giơ tay gọi Minh Huy vào

Cô khoác tay anh một cách thân mật, rồi nói với mọi người: “Tháng sau chúng tôi sẽ đính hôn...”__ Huy bỗng lấy tay đặt lên môi Ngọc rồi đề nghị: “Để anh nói”

Minh Huy đứng lên sân khấu: ” Hôm nay, tôi đến đây, chỉ mong gửi đến em - Vũ Mai Ngọc...một lời xin lỗi. Anh luôn coi em như em gái, luôn cưng chiều, ủng hộ và giúp đỡ em trong mọi chuyện. Xin lỗi nếu khiến em hiểu lầm đó là tình yêu. Sẽ không có lễ đính hôn nào cả. Đã có một cô gái khác nắm trọn trái tim anh rồi”

Nói xong, Huy đi ra khỏi câu lạc bộ đêm.

Mai Ngọc hét lên: Đứng lại cho tôi!!!

Nhưng Minh Huy vẫn không dừng lại

- Anh sẽ phải trả giá vì việc này!!

...

Huy về đến nhà. Hoài An vẫn ngồi ngoài phòng khách. Nhìn thấy anh, cô khẽ cười:

- Anh về rồi hả, vậy tôi ra khóa cổng

Minh Huy nắm lấy cổ tay An An:

- Anh khóa rồi

An nhìn vào cổ tay đang bị anh nắm chặt: ” Vậy bỏ tay ra để tôi vào ngủ”

Huy tức giận gắt lên:

- Sao em không hỏi anh vì sao về muộn thế, sao em cứ lảng tránh anh như vậy? Hả!?

An giật mình sợ hãi

Thấy vậy Huy thở dài, dịu giọng:

- Lấy chai rượu ra cho anh

Hoài An ngoan ngoãn làm theo

- Uống đi__Anh đưa một ly rượu cho cô

- Tôi không biết uống__ An An xua tay

Nhưng nhìn bộ dạng đáng sợ của Huy, cô đành đón lấy ly rượu.

Một ly, hai ly, ba ly... hai người cứ uống đến khi hết gần nửa chai rượu mà vẫn không nói với nhau lời nào. Rồi Huy lên tiếng:

- Em biết hôm nay anh đã làm gì không?

An lắc đầu

- Hôm nay anh đã từ chối tình cảm của Mai Ngọc. Việc này có thể khiến công ty anh rơi vào nguy hiểm bất cứ lúc nào. Chắc chắn bố anh sẽ không để yên cho việc này đâu... Anh làm tất cả là vì em đấy, em biết không?

Huy nắm hai vai Hoài An, nhìn sâu vào đôi mắt cô. Rồi anh cúi gần, cướp đi nụ hôn đầu của cô. Do vừa uống rượu, đầu óc cô vẫn chưa “phân tích” được chuỗi hành động đang diễn ra.

Huy bế An vào phòng anh, nhẹ đặt cô xuống giường. Anh hôn lên đôi môi ngọt ngào, hai tay run run cởi cúc áo cô. An An không tự chủ được bản thân, chỉ cảm thấy xung quanh là mùi hương quen thuộc nên vẫn mơ màng nằm trên giường, để mặc Huy “tự do” với thân thể mình. Chiếc áo bị vứt xuống đất. Thân thể nam nhân cường tráng được để lộ ra. Anh hôn lên cổ cô, rồi dần di chuyển xuống ngực. An khẽ kêu lên, ôm lấy cổ Huy. Từ ngày mai, cô thuộc về anh rồi...

9. Chap 9

Nắng đã lên, Hoài An mệt mỏi vươn vai tỉnh dậy. Đưa tay lên dụi mắt, An chợt cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó. Nhìn vào trong chăn, trên người cô không một mảnh vải che thân. An An quay sang bên cạnh thì giật mình thấy Minh Huy đang nằm đó...hình như cũng không mặc gì. Cô hốt hoảng ngồi bật dậy ôm chặt lấy cái chăn, mặt đỏ như gấc: Trời ơi! Tôi đã làm gì thế này?!! Minh Huy nghe thấy tiếng động cũng tỉnh dậy. Anh mỉm cười nhìn cô. An An không nói gì, nước mắt bất giác lăn xuống. Huy lúc này mới lo lắng và bối rối: “- Em...em sao vậy?”

Hoài An luống cuống nói với Huy:

” Tôi phải làm gì bây giờ? Sao lại...sao lại xảy ra chuyện này?”

Huy không để An nói gì thêm, kéo tay ôm cô vào lòng:

- Anh yêu em. Và anh sẽ chỉ lấy người mình yêu thôi.

- Không được! tôi không thể lấy anh. Còn Mai Ngọc...

- Suyt! Đừng nhắc đến Mai Ngọc. Dù anh làm mất hợp đồng hay bất cứ thứ gì đi nữa, anh cũng không để mất em đâu.

Anh hôn lên trán cô rồi đi ra ngoài. Hoài An ngây người ngồi trên giường, vẫn nghĩ đây chỉ là mơ.

Một lúc sau, cô mới lò dò đi xuống phòng bếp. Minh Huy nhìn thấy cô liền nói:

- Anh mua bánh bao này, em xuống ăn sáng đi.

- Tôi không muốn ăn_ An ngượng ngùng không dám nhìn vào mắt anh để trả lời

-Anh cứ để trên bàn, khi nào em đói thì ăn nhé. Anh đi làm đây

Minh Huy vừa lái xe đi, An An đang định ra đóng cổng thì một người đàn ông đeo kính đen bước vào, hỏi:

- Cô là Lê Hoài An?

- Vâng, có chuyện gì...ừm..._ An bị bật mồm đưa lên xe ô tô mà không kịp phản ứng.

...

- Ông là ai? Sao các người lại đưa tôi đến đây? _ Mai ngọc nhiên hỏi

- Tôi là bố của Trần Minh Huy

- À cháu chào bác

An An cúi chào người đàn ông đứng trước mặt mình

Ông vẫn giữ gương mặt nghiêm túc:

- Thì ra người mà con trai tôi yêu là cô. Thôi, tôi cũng không muốn vòng vo nhiều...

Thư kí của chủ tịch Thiên mang ra một chiếc vali. Ông chỉ vào vali và nói:

- Trong này là 100 triệu, tôi đưa nó cho cô và mong cô biến mất khỏi cuộc đời con trai tôi mãi mãi. Số tiền mà mẹ cô nợ chúng tôi...cũng sẽ được xóa. Tôi không thể để Minh Huy lấy cô được. Mai Ngọc sẽ kết hôn với nó, đó là sự lựa chọn duy nhất. Cô hiểu chứ?

Hoài An đứng nghe từng chữ mà chủ tịch Thiên nói, cô cười nhẹ: Cháu rất hiểu. Và cháu sẽ làm như những gì bác muốn. Cháu chỉ xin phép không nhận số tiền này, còn tiền mẹ cháu nợ, cháu sẽ trả cho bác hàng tháng.. Ngày mai ạ, ngày mai cháu sẽ rời khỏi cuộc đời anh Huy mãi mãi. Bác đừng lo :)

- Được. Tôi tin ở cô

An An đi bộ ngược dòng người, lặng lẽ khóc.

“Duyên chưa nở đã sớm tàn, em còn chưa kịp nói rằng em yêu anh, nay đã phải rời xa. Em xin lỗi, vì đã lỡ bước vào cuộc đời anh”

6.15 pm

Minh Huy vừa đi làm về. Thấy Hoài An đang ở trong bếp, anh chạy lại ôm lấy lưng cô:

- Em làm gì thế?

- Anh về rồi à? Em đang nấu ăn để trả nợ cho anh đấy

Huy ngạc nhiên: Em không xưng “tôi” với anh nữa à?

- Anh không thích à?

- Có. Rất thích!

- Sao hôm nay em làm nhiều món thế?_ Huy vừa giúp cô bê đồ ăn ra bàn, vừa hỏi

- Anh bảo em làm những món anh thích mà

- Nhưng anh muốn em làm dần dần, mỗi ngày một món anh thích, làm đến khi hết món anh thích thì lại quay lại món đầu tiên,..cứ như thế cho đến khi chúng ta già đi và em không thể nấu ăn được nữa :))

An An mỉm cười sờ nhẹ lên má Huy, rồi cô nhanh chóng quay đi, không để anh nhìn thấy nhưng giọt nước mắt yếu đuối.

Sau bữa cơm, hai người ngồi xem tivi ngoài phòng khách. Thực ra là Huy xem bóng đá, còn An ngồi nhìn anh.

...

- Muộn rồi, em về phòng ngủ đi, anh cũng đi ngủ đây_Huy định đứng dậy đi vào phòng.

Nhưng Hoài An đã kịp nắm lấy áo anh:

- Đừng đi ngủ, ngồi xem phim Hàn Quốc với em. Em xem bóng đá với anh từ nãy rồi đấy

Không mấy “mặn mà” với phim tình cảm. Chẳng mấy chốc Minh Huy đã ngủ quên trên sofa. An An vuốt nhẹ lên mái tóc anh thì thầm:

- Ngày mai em đi rồi ,đồ đạc.

Ở nhà, anh nhớ đừng ngủ quên trên bàn làm việc...

Đừng bỏ qua bữa sáng...

Đừng nằm đọc sách trên giường...

Đừng làm việc quá sức...

Đừng đau lòng vì em...

Đừng tìm em nữa...

Và cũng đừng nhớ đến em..

Chỉ cần em nhớ anh là đủ rồi. Cảm ơn anh vì tất cả. Em yêu anh!

.....

7h30'

-An An, anh đi làm đây!

Cô đi ra chỉnh lại cổ áo cho Huy, rồi kiễng chân hôn nhẹ lên má anh:

- Tạm biệt!

An đóng cổng rồi vào phòng lấy hành lý để kịp chuyến tàu...

Minh Huy đi được vài phút, chợt nhận ra mình quên điện thoại, anh liền vòng xe quay về.

Vừa định vào nhà, Huy chợt nhìn thấy Hoài An đang đứng chờ xe buýt bên kia đường. Cạnh cô là chiếc vali hành lý. Sao An lại mang vali theo, cô ấy định đi đâu chứ?

Minh Huy gọi to tên cô rồi đi sang đường để hỏi rõ mọi chuyện. Nhưng xe buýt đã đến. Cô đã lên xe trước khi anh kịp đến....

Minh Huy đuổi theo chiếc xe trong vô vọng, vừa chạy vừa gào thét tên cô. Anh không hiểu tại sao cô nói yêu anh mà lại bỏ anh. Càng nghĩ, anh càng không thể hiểu, càng không hiểu anh lại càng gắng sức đuổi theo.

An An cắn chặt môi, ngăn dòng nước mắt, cố không để mình ngoái lại nhìn anh. Giấc mơ của chúng ta, đã lại đi anh. Đừng đuổi theo em, đừng đuổi theo em mà, đừng gốc...

...rồi Minh Huy không đuổi theo nữa. Chiếc xe tải đã lao vào anh khi anh cố băng qua ngã tư. Một dòng máu đỏ tươi chảy trên trán Huy. Trong vô thức, anh vẫn gọi tên cô...

#các bạn vote để mình có thêm động lực viết chap 10 nha :3#

10. Chap 10

Mình định viết dài dài một chút nhưng các bạn đòi chap nhiều quá nên đành xuất bản luôn vậy •~•

Minh Huy được đưa đến bệnh viện. Chủ tịch Thiên và trợ lý Lâm cũng nhanh chóng có mặt.

4 tiếng sau

Bác sĩ bước ra khỏi phòng cấp cứu:

- Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch nhưng còn đang hôn mê. Khi nào tỉnh, người nhà có thể vào thăm.

....

-Chủ tịch, anh Huy tỉnh rồi!

Trợ lý Lâm thông báo với ông Thiên

Cả hai vội vã chạy vào.

- Huy! Con có sao không?

Đáp lại sự lo lắng của ông, Minh Huy chỉ hỏi một câu: " Ông là ai?"

Chủ tịch vô cùng kinh ngạc:

- Con không nhận ra ta sao?...

...anh Lâm! Mau đi gọi bác sĩ đến đây!!

...

Sau khi kiểm tra, bác sĩ muốn gặp riêng ông Thiên.

Con trai ông tỉnh lại khá nhanh, nhưng do vụ va chạm đột ngột, trước đó có thể đã xảy ra một cú sốc tâm lý, nên tạm thời chưa khôi phục được trí nhớ.

- Bây giờ cần làm gì để giúp con tôi phục hồi trí nhớ?

- Chỉ cần sống cuộc sống như trước kia, ở bên người thân của mình, rất có thể anh ấy sẽ nhớ lại tất cả. Nhưng thời gian là bao lâu thì chúng tôi không dám khẳng định. Có thể 1 tháng, 3 tháng, hoặc.. không bao giờ

Mai Ngọc nghe tin cũng nhanh chóng tới bệnh viện.

- Anh Huy!

- Cô là ai?

- Em là bạn gái của anh, anh không nhớ sao?

-Tôi không nhớ!! Không nhớ!! Tại sao đầu óc tôi lại trống rỗng thế này??? _ Minh Huy hoang mang vò đầu
Ngọc ôm Huy trấn an:

- Anh đừng lo, em sẽ giúp anh nhớ ra tất cả.

Mai Ngọc ngồi kể lại mọi chuyện về anh. Nhưng nghe theo lời của chủ tịch Thiên, sự xuất hiện của Hoài An đã không được nhắc đến...

Sau vụ tai nạn, Huy phải học lại từ đầu. Con người lạnh lùng, tài năng ngày nào, giờ chẳng khác gì một đứa trẻ.

Thỉnh thoảng Huy lại hỏi Ngọc: Liệu em có quên kể cho anh chuyện gì không? Trong anh vẫn luôn cảm thấy mình đã đánh mất một thứ gì đó vô cùng quan trọng..."

cô chỉ cười trừ: "Làm gì có...thôi anh đừng nghĩ linh tinh nữa"

*****

- Cộc, cộc, cộc

- Cô cần gì?_ Một người phụ nữ ra mở cửa

- Ở đây cho thuê nhà đúng không ạ?

- À đúng rồi, mời cô vào. Chúng tôi còn một phòng nhỏ trên tầng 2 cần cho thuê

Với số tiền ít ỏi, Hoài An quyết định chuyển về ngoại ô sinh sống, rời xa cuộc đời Minh Huy mãi mãi

Người cho cô thuê nhà là chị Hạnh (34 tuổi) đang là chủ một cửa hàng tạp hóa nhỏ.

Sau khi nói chuyện, An An được chị Hạnh dẫn lên xem phòng. Đang đi qua hành lang, bỗng cánh cửa phòng bật mở. Một anh chàng đầu tóc rối bù đang ngái ngủ, nước da ngăm đen, răn chắc, trên người chỉ mặc duy nhất một chiếc quần đùi xanh nước biển bước ra. Cả 3 người đều "kinh ngạc" nhìn nhau

- Aaaa!_ Hoài An bật mắt quay đi

Chị Hạnh đập "bốp" vào lưng chàng trai kia, trợn mắt quát:" Bây giờ mày mới mò mặt dậy à? Gần trưa rồi đấy! Mau vào mặc áo ngay đi!"

Nói rồi chị kéo An lên tầng trên.

- Phòng của em ở đây nhé. Chị xin lỗi vừa nãy đã làm em sợ. Đây là em trai chị- Hoàng Nam, năm nay 25 tuổi rồi. Nó vẫn chưa tìm được việc làm nên bây giờ chỉ ở nhà giúp chị giao hàng. À, em vào xem phòng đi.

Nói rồi chị Hạnh mở cửa. Căn phòng không quá rộng, được sơn màu xanh bạc hà mát dịu, đầy đủ tủ, giường, lại còn có một ban công nhỏ xinh.

Sau khi kí xong hợp đồng thuê nhà, An An hỏi:

- Chị có cần thêm nhân viên bán hàng không ạ? Em mới đến nên chưa tìm được việc làm...

Chị Hạnh hơi ngạc nhiên nhưng vẫn mỉm cười gật đầu: Tuy chỉ là một cửa hàng tạp hóa nhỏ, nhưng nếu em không chê thì có thể xuống làm giúp chị

- Cảm ơn chị __ Mắt An An rưng rưng

11. Chap 11

Ai vậy chị?_Hoàng Nam hỏi chị Hạnh

Cô bé ấy là Hoài An, từ hôm nay sẽ ở trên tầng 2 nhà chúng ta. Ngày mai An An cũng làm thêm ở cửa hàng tạp hóa cùng em và chị đấy. Lên chào con bé một câu đi, dù gì cũng phải gặp nhau thường xuyên mà

....

Hoàng Nam gõ cửa phòng An An.

- Chào, tôi là Nam, em trai chị Hạnh

- À vâng, anh tìm tôi có chuyện gì không?

- Cô...chúng ta ra vườn nói chuyện được không?

Tại khu vườn sau nhà...

An ngồi trên chiếc xích đu bằng gỗ, Nam đưa cho cô một lon nước chanh nhỏ:

- Uống đi

- Cảm ơn anh :)

- Tôi muốn xin lỗi về chuyện khi nãy...

- Không sao đâu!_ Hoài An nhanh chóng xua tay mỉm cười với Nam

- Cô đến đây một mình à?

An An khẽ gật đầu

- ....Nếu cô cần giúp gì thì cứ bảo tôi. Vậy tôi vào trước nhé

Hoàng hôn buông xuống, mặt trời ngả hẳn về phía Tây, ánh nắng nhạt dần. Hoài An thở dài, một nỗi buồn vô tận bỗng ùa về trong cô. “MinhHuy,emnhớanh, rất nhớ anh”

Cô ngược lên nhìn bầu trời xa xôi, một giọt lệ trong suốt rơi ra từ khóe mắt

...

Hôm nay là ngày đầu tiên cô làm ở tiệm tạp hóa. Nhiều khách vào khiến 3 chị em làm việc không kịp ngồi tay. Nam quay sang nhìn An An đang xếp bánh kẹo lên kệ, bỗng hoảng hốt:

- Tay cô...chảy máu rồi

Lúc này Hoài An mới nhìn vào cánh tay mình. Vừa nãy cô không va vào mảnh thủy tinh ở chai bia vỡ mà chẳng hề hay biết.

Hoàng Nam vội chạy vào nhà lấy hộp sơ cứu. Anh cẩn thận bôi thuốc sát trùng vào vết thương:

- Đau không? Nếu đau thì phải bảo tôi ngay nhé

Rồi Nam dán một chiếc băng gạc nhỏ vào tay cho cô. “Xong rồi :)” _ anh nói.

Hoài An nhìn vào cánh tay được dán băng gạc cẩn thận, khẽ mỉm cười:

- Cảm ơn anh

...

Hôm nay chị Hạnh đi vắng, chỉ có Hoàng Nam và An An bán hàng. An dậy từ sớm nên đến trưa là cô không chống chọi nổi với cơn buồn ngủ. Cô nằm ngủ gật luôn trên bàn thanh toán của cửa hàng. Dưới ánh nắng, cô rạng rỡ và thanh khiết vô cùng. Nam ngẩn ngơ nhìn người con gái trước mặt mình, cố giữ cho tim không nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh cúi người xuống gần cô. Hoài An cảm thấy có chút khí nóng trên má mình liền tỉnh dậy: “Ồ...anh...”

Nam lúng túng: “Tôi...tôi chỉ định gọi cô dậy...Đang trông hàng mà cô ngủ như thế thì người ta vác cả cái nhà này đi luôn đấy”

An An dụi mắt:

- Xin lỗi, tôi ngủ quên mất

- Thôi vào nhà ngủ đi, để tôi trông cho

*****

Hoài An đến đây ở cũng đã được hơn 1 tháng. Ngày nào cô cũng đi làm từ sáng đến tối muộn. Cô làm ở tiệm tạp hóa, hiệu sách, quán ăn,...mục đích duy nhất là để trả hết nợ ẹ.

11h đêm

An An vừa từ chỗ làm về. Nam nhìn thấy cô vội hỏi: “Sao cô về muộn thế?”

- À, tại tôi nhiều việc quá. Chị Hạnh đâu?

- Chị ý ngủ rồi. Mới ở nhà tôi được gần 2 tháng mà cô đã gầy hắc đi, người ngoài nhìn vào lại tưởng chị em tôi hành hạ cô đấy. Đi làm ít thôi! _ Nam có chút bực bội. Anh không muốn cô phải làm việc quá sức.

- Mà cô ăn gì chưa?

- Chưa _ An lắc đầu

- Tôi biết ngay mà. Ngồi chờ một lát, tôi sẽ đi lấy cơm cho cô.

Đĩa thịt kho vừa được bê ra, Hoài An đã vội chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo

- Cô sao thế? _ Nam lo lắng

- Tôi cũng không biết nữa. mấy ngày gần đây, cứ gửi thấy mùi thịt kho là tôi lại muốn nôn

- Vậy cô uống tạm sữa đi, ngày mai nhớ xin nghỉ việc mà đi khám. Tôi đi ngủ đây

---

Sau khi kiểm tra sức khỏe, An An được bác sĩ gọi vào. Cô rụt rè hỏi:

- Tôi có bị bệnh gì nghiêm trọng không ạ?

- Không có gì nghiêm trọng, nhưng em bé đã được 8 tuần tuổi rồi

- Cái gì? Chị...chị nói gì thế ạ? Tôi...tôi... _ An lắp bắp

- Ý của tôi là chị đã mang thai được 8 tuần rồi. Chúc mừng gia đình!

Trời đất như muốn sụp đổ. An An trong phút chốc không giữ được thăng bằng, vịn chặt cánh tay vào thành ghế. Cô không dám tin vào những gì mình nghe được, cố giữ bình tĩnh không để nước mắt tuôn rơi, giọng lạc đi hỏi lại bác sĩ:

- Chị có chắc không?
- Đây là hồ sơ của chị. Bây giờ chị qua khoa sản để siêu âm lại nhé

...

Hoài An đã mang thai. Cầm hình ảnh siêu âm trên tay, cô vẫn mong đây chỉ là một giấc mơ. An đã hạ quyết tâm rời xa Minh Huy, tại sao ông trời lại bắt cô mang theo một sinh linh bé nhỏ của anh...

Cô khẽ đặt tay lên bụng mình:

Bảo bối, mẹ vô dụng, không thể cho con ở bên bố rồi. Giờ mẹ phải làm gì đây?

Hai mắt An An đỏ hoe, lặng lẽ đi ra khỏi bệnh viện

12. Chap 12

Càng cố lãng quên, em lại càng nhớ đến điên dại. Nhưng anh đừng lo cho em, hãy cứ bước tiếp trên con đường của mình. Em sẽ chăm sóc cho đứa trẻ này thật tốt. Bởi vì em yêu anh...

*****

5 năm sau

Một cậu bé hiếu động đang cùng các bạn chạy chơi dưới sân trường mầm non. Bàn tay bé xịu cầm một chiếc điện thoại đồ chơi, hai má đỏ ửng lên vì cái nắng của mùa hè tháng 5. Dưới mái tóc ngắn là hàng lông mày dày đặc cùng đôi mắt to đen láy. Cậu bé đó là Minh Kỳ - con trai Hoài An, năm nay đã lên 4 tuổi.

- Cậu cầm cái gì thế?_ Cô bạn xinh xắn tên Bảo Vy hỏi Kỳ
- Đây là điện thoại di động để tớ gọi cho bố. Cậu thấy không, nó còn lấp lánh nữa. Mẹ tớ bảo, chỉ có con trai của siêu nhân mới có chiếc điện thoại này.
- Vừa nói, cậu bé vừa chỉ vào lớp vỏ bằng giấy đề can màu xanh saphia do An An dán vào, trên đó còn được gắn một băng tên nhỏ: “Lê Minh Kỳ”
- Oa! Đẹp thật đấy! Vậy tớ cũng muốn là con của siêu nhân
- Nhưng bố tớ phải đi giúp đỡ mọi người, không thể ở nhà chơi với tớ. Tớ chỉ có cái điện thoại này để gọi cho bố thôi

Rồi Minh Kỳ hét to vào điện thoại:

- Bố ơi! Con là Kỳ Kỳ, con rất nhớ bố. Bố mau mau xong việc rồi về chơi với con nhé!
- Sao cậu gọi nhiều như vậy mà bố vẫn chưa đến? Hay là điện thoại bị hỏng?

Kỳ cụp mắt xuống:

- Không phải đâu...chỉ là vì bố bận quá thôi.

Bỗng có tiếng gọi Minh Kỳ. Cậu bé nhìn ra cổng trường:

- A! Chú Nam

Hoàng Nam nhắc bóng bé Kỳ lên rồi hỏi: “Hôm nay ở trường thế nào?”

- Dạ vui!
- Bây giờ chúng ta đi đón mẹ Hoài An nhé!

Ngồi đằng sau xe máy, Minh Kỳ hỏi Nam:

- Chú ơi! Sao bố cháu lâu về thế?
- Chú không phải là bố cháu à?
- Không phải! Chú là chú mà!
- Tại sao chú không thể là bố cháu?
- Bởi vì bác Hạnh muốn chú cưới cô Vân. Mà chú muốn là bố cháu thì phải cưới mẹ. Nhưng như vậy là không nghe lời bác Hạnh. Mẹ cháu bảo phải nghe lời người lớn, thế nên...- Thôi tôi biết rồi, ông cụ non _ Nam nhăn mặt ngắt lời
- Minh Kỳ này, hôm nay chú mua một chiếc ô tô đồ chơi cho cháu đấy
- Thật ạ?
- Uh. Nhưng nếu mẹ cháu hỏi, thì phải bảo là nhật được, nghe rõ chưa?

Tại hiệu sách

An An đang thanh toán cho khách thì chị Hạnh bước vào.

- Chị nói chuyện riêng với em một lúc được không?

....

- Chị uống nước đi _ Hoài An đưa cốc nước cho chị Hạnh
- An này, chị biết hoàn cảnh của 2 mẹ con em rất khó khăn. Nhưng nếu chỉ ở trong căn phòng trên tầng 2 nhà chị thì thật bất tiện. Bé Kỳ ngày một lớn, mà em thấy đấy, thằng Nam nhà chị làm sao có thể có người yêu nếu cứ suốt ngày lo cho 2 mẹ con em.
- Em...em xin lỗi. Chị có thể cho em vài tháng chuẩn bị đủ tiền để dọn ra ngoài không ạ?
- Không cần vài tháng, nếu cần tiền, tháng sau chị có thể cho em vay để thuê chỗ khác. Cứ vậy nhé, giờ chị có việc bận rồi. Chị đi trước đây

An An nhìn theo chị Hạnh, khe thở dài. “Minh không thể làm phiền chị ấy nữa. Tháng sau nhất định phải dọn đi.”

Cửa tiệm sách lại bật mở.

- Mẹ!
  - O, Minh Kỳ, sao con lại đến đây?
  - Chú Nam bảo đến đây đón mẹ. Mẹ nhìn con có ô tô màu đỏ này
- Hoài An bế bé Kỳ lên:
- Ai mua cho con thế?
  - Là chú...
  - Kỳ!! _ Hoàng Nam gọi to, khe nháy mắt
- Minh Kỳ thấy thế bèn nhớ ra:
- À cái này là nhật được
  - Nếu con nói dối thì bố sẽ không gửi kẹo về đâu _ An An nghiêm túc nói với Kỳ
  - Chú Nam mua ô tô cho con đấy mẹ ạ!
- Nam vỗ trán: “Haiz! cái thằng ngốc này”
- Tại sao con lấy à không hỏi mẹ? Mau trả cho chú đi

Kỳ Kỳ bắt đầu mếu máo:

- Nhưng con rất thích nó. Mẹ..làm ơn đi mà :(
- Đúng đấy. Dù gì cũng mua rồi, không lẽ em bắt anh mang về chơi
- Cảm ơn anh đã giúp em đón Minh Kỳ. Bây giờ anh về nhà đi. Lát nữa, em sẽ tự về bằng xe buýt.
- Sao chúng ta không cùng về luôn?
- Em còn bận chút việc. Anh mau về đi, chị Hạnh đang tìm anh đấy
- Vậy anh về trước đây. Tạm biệt Kỳ Kỳ!
- Tạm biệt chú Nam!

....

Minh Kỳ đi bộ ra trạm xe buýt cùng mẹ.

- Sao vừa nãy không về luôn hả mẹ?
- Chúng ta tự về được thì không nên làm phiền chú Hoàng Nam.
- Khi nào bố tới đón con hả mẹ?
- Bố còn bận đi giúp đỡ nhiều người, khi nào con ngoan, bố sẽ về.
- Mẹ kể cho con truyện về bố siêu nhân đi!
- Kể luôn ở ngoài đường á?
- Vâng!_ Cậu bé ngược đôi mắt sáng ngời lên nhìn mẹ.
- Thôi được rồi: Hôm đấy, mẹ có nhiệm vụ phải nấu ăn ột bố siêu nhân lạnh lùng. Nhưng mới ăn vài thìa thì bố bị dị ứng khắp người. Thế là mẹ phải ở lại chăm sóc cho bố siêu nhân. Bố siêu nhân rất dũng cảm, đã giúp mẹ đánh lại kẻ xấu, ẹ đến vườn hoa đẹp nhất hành tinh. Thế là mẹ yêu bố rồi sinh ra Minh Kỳ.
- Thế sao mẹ lại không ở cùng bố nữa?
- Vì bố còn nhiều việc quan trọng cần làm. Mẹ không đủ dũng cảm để cùng bố đi làm nhiệm vụ, nên mẹ ở cùng Kỳ để chờ bố đến đón chúng ta :)

13. Chap 13

8h tối...

Minh Kỳ, đến giờ nạp năng lượng siêu nhân rồi_ Vừa gọi An An vừa mang lọ thuốc từ trong tủ ra

- Nhưng mà năng lượng siêu nhân... đáng lắm!_ Kỳ nhăn mũi
- Con phải cố uống thôi, ai bảo con là con trai của siêu nhân chứ
- Không đúng! Là tại mẹ mà. Trên trái đất có rất nhiều người, nhưng mẹ lại yêu bố siêu nhân.

An bật cười:

- Ừ, là tại mẹ.

...

Sau khi Minh Kỳ ngủ, Hoài An ngồi dọn lại đồng quần áo của con.

Hoàng Nam đứng dựa vào cửa nhìn cô. Bỗng anh lên tiếng:

- Em định khi nào mới nói sự thật với Minh Kỳ?
- Sự thật gì?
- Sự thật là chẳng có bố siêu nhân nào hết. Bố nó vẫn đang sống tốt ở thành phố xa hoa còn nó thì phải ở đây chịu khổ với mẹ!
- Anh nói nhỏ thôi, thằng bé dậy mất. Minh Kỳ là do em sinh ra, em sẽ tự chịu trách nhiệm chăm sóc thằng bé
- Vậy còn em thì sao? Đã 5 năm rồi, người đó còn chưa một lần đi tìm em.
- Tất nhiên là anh ấy không cần phải đi tìm. Tại chính em đã rời bỏ anh ấy trước mà.

- Anh Huy, buổi họp sắp bắt đầu rồi.

Trợ lý Lâm gọi điện cho Minh Huy

- Được rồi. Tôi đến ngay đây.

Người đàn ông với gương mặt lạnh lùng, khoác lên mình bộ vest, cả người anh đều toát lên vẻ uy nghiêm cùng khí chất cao ngạo. Anh nhanh chóng đi ra chiếc xe mui trần để đến cuộc họp

Tại đại sảnh công ty...

Minh Huy cùng thư ký đi đến phòng họp ban quản trị. Cuộc họp này bàn về việc đầu tư xây dựng một số khu nghỉ dưỡng ở vùng ngoại ô. Huy chính là người được giao nhiệm vụ hoàn thành dự án này...

Cuộc họp cuối cùng cũng kết thúc, Minh Huy mua một bó hoa rồi lái xe tới chỗ làm của Mai Ngọc.

5 năm trôi qua, Ngọc nay đã trở thành một nhà thiết kế nổi tiếng. Huy đến phòng làm việc của Ngọc. Cô vẫn đang bận rộn đo đo cắt cắt. Anh đến gần rồi bất ngờ ôm lấy lưng cô:

- Em yêu công việc hơn anh rồi đấy
- O, anh đến từ khi nào thế? _Ngọc ngạc nhiên
- “Anh vừa đến...Tặng em này”

Huy đưa bó hoa hồng thơm ngát cho cô

Ngọc mỉm cười đón lấy bó hoa:

- Hôm nay anh được nghỉ sớm à?
- uh. Để chuẩn bị cho chuyến đi khảo sát địa điểm xây dựng vào ngày mai
- Mai anh đi đâu?
- Anh đến vùng ngoại ô phía Đông của thành phố

- Anh đi đâu cũng được nhưng nhớ phải nghĩ tới sức khỏe. Anh có biết anh quan trọng với em đến mức nào không?

Minh Huy véo hai má Mai Ngọc:

- Người phải nghĩ tới sức khỏe là em đấy!

Ngọc dựa vào vai Huy:

- Anh...còn muốn tìm lại kí ức đã mất không?
- Anh nghĩ là không cần nữa. Bây giờ anh chỉ mong được sống thật tốt bên em đến cuối đời thôi

...

Minh Huy cùng đồng nghiệp đang trên đường tới nơi được chọn để xây khu nghỉ dưỡng.

- Chúng ta tới rồi! __ Cả đoàn dừng lại trước mảnh đất rộng hàng nghìn mét vuông. Các kĩ sư bắt tay vào công việc đo đạc kĩ càng khu đất

Trong lúc chờ có số liệu cụ thể, Huy tranh thủ đi dạo một lát. Vùng ngoại ô này quả thật rất thanh bình. Giữa mùa hè nhưng hai bên đường lại mát rượi rợp bóng cây, lũ chim sẻ thi nhau nháy nhót trên cành. Dưới vệ đường là hoa cỏ thơm ngát.

Minh Kỳ đang chơi gần cửa nhà. Hôm nay cậu và mẹ chuyển đến căn nhà mới thuê, công việc rất bận rộn. Bỗng quả bóng trên tay Kỳ rơi xuống và lăn ra xa. Mải chạy đuổi theo, cậu bé vô tình vấp phải cục đá, ngã ục ục xuống, ngay trước mặt Huy. Anh vội cúi xuống nâng bé Kỳ dậy:

- Cậu nhóc có sao không?

Minh Kỳ phủ tay rồi mỉm cười lắc đầu: " Cháu không sao, cảm ơn chú :)"

Bỗng chuông điện thoại của Minh Huy vang lên, là trợ lý Lâm gọi.

- Anh Huy, mọi người đo xong rồi, anh mau về kiểm tra đi

-Chờ tôi một lát

Nói rồi anh cúi xuống nhìn cậu bé đứng trước mặt mình:

- Không sao thì nhóc vào nhà đi

Kỳ vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại của Minh Huy. Thấy Huy cúi xuống, thằng bé ôm chặt vào cổ anh:

- BỐ! Con rất nhớ bố.. sao bây giờ bố mới tới đón con

Huy vô cùng ngạc nhiên, gỡ tay thằng bé ra khỏi cổ mình:

- Nhóc con, cháu đừng nói linh tinh, ta còn chưa kết hôn mà!

Kỳ Kỳ lấy chiếc điện thoại đồ chơi của mình ra rồi nói:

- Màu điện thoại của bố giống hết của con, mẹ Hoài An bảo chỉ siêu nhân mới có chiếc điện thoại này

Minh Huy nhìn vào chiếc điện thoại của cậu bé, rồi nhìn vào chiếc điện thoại có vỏ ốp màu xanh saphia số lượng có hạn của mình:

- Chú không biết mẹ cháu đã nói gì với cháu, nhưng chú không phải là bố cháu, hiểu chưa?

- Bố nói dối! Bố là bố con mà!!!

Kỳ Kỳ ôm chặt lấy chân anh

- Thằng bé cứng đầu này..! Thôi được, chú sẽ bế cháu về gặp mẹ

...

- Mẹ! Mẹ! Bố đến tìm chúng ta này!

- Kỳ Kỳ, vào dọn đồ giúp mẹ đi, đừng nói linh tinh nữa

Bỗng Hoài An đánh rơi hộp đồ khi nhìn thấy người đang bế con mình. Cô không thể tin nổi...mình đang gặp lại anh...Tim cô tưởng như ngừng đập trong giây phút ấy. Anh nở nụ cười rạng rỡ nhìn cô:

- Xin chào! Thì ra là cô...

- Không...__ An An lắc đầu định giải thích

- Cô là mẹ đứa bé này à?

Lần này An còn ngạc nhiên hơn. Cô nhìn kĩ vào gương mặt anh, xem mình có nhận nhầm người không. Vẫn là ánh mắt quen thuộc đó, cô không thể nhầm được.

- Anh...

- Cô quen tôi sao?

-...

- À...xin lỗi, sau ca phẫu thuật, tôi vẫn thường hỏi mọi người như thế. Tôi hoàn toàn không nhớ được những gì thuộc về quá khứ.

- Anh...phẫu thuật?

- Đúng vậy. Từ 5 năm trước, sau vụ tai nạn

- tai nạn...5 năm trước sao? _ An An bám một tay vào tường, cố giữ mình không bị ngã. Cô hít một hơi thật sâu:

- Minh Kỳ, đứng xuống

- Không! Con muốn bố bế

- Lê Minh Kỳ!

Bé Kỳ xì mặt nói với Huy: Thôi bố để con xuống được rồi

An kéo Kỳ về phía mình, ném lại cho Minh Huy câu cảm ơn lạnh nhạt rồi đi vào nhà.

- Cô không quen tôi sao? _ Huy nói

An lắc đầu, vẫn bước đi, giọng có chút nghẹn ngào: ” Không quen”

Minh Huy tắc lưỡi: Mấy người ở đây thật kì cục

Minh nửa đêm vẫn viết truyện cho các bạn. Mong các bạn vote không thì mình buồn lắm *chấm nước mắt*

14. Chap 14

Hoài An dắt bé Kỳ vào nhà. Không tìm được nước mắt, hai hàng lệ long lanh bắt giáng rơi xuống đất. Tại sao mình phải khóc chứ? Anh thấy mắt mình như không phải nhìn đến mình, không phải nhìn vào khổ nữa. Cứ để mọi chuyện như vậy chắc sẽ tốt hơn

Kỳ ngồi xuống ghế không nhéo:

- Con muốn bố ở cùng chúng ta :(

- “Minh Kỳ” _ An An ngồi xuống cạnh con: ” Chú đó không phải bố siêu nhân”

- ” Vậy tại sao mẹ lại khóc? Đã lâu chưa được gặp bố nên mẹ mới khóc phải không?”

- “Đây là tại mẹ bị bụi bay vào mắt, bây giờ thì không sao rồi” _ Hoài An đưa tay lên lau nước mắt, cố mỉm cười để Kỳ không nghi ngờ

- “Rõ ràng bố có điện thoại giống của con...”

- ” Không nói nữa! Mẹ đã bảo đây không phải bố, đừng gọi người ta như vậy!!”

Minh Kỳ cúi đầu xuống, không nói gì thêm.

Một lúc sau Hoàng Nam đến. Anh đi sau để chờ một số đồ đạc về nhà mới cho Hoài An.

An An đang sắp xếp đồ đạc trong phòng khách. Nam vào phòng ngủ gọi Minh Kỳ:

- Kỳ Kỳ, cháu không giúp mẹ dọn đồ à?

Thằng bé lắc đầu rồi úp mặt xuống gối

- Sao thế cậu bé? _ Nam hỏi

- Mẹ không cho cháu gặp bố :(

- “Bố??” _ Nam ngạc nhiên ” Bố nào cơ?”

- Chính là bố siêu nhân của cháu...

Nghe đến đây, Hoàng Nam chạy vội ra phòng khách kéo tay An An:

- Bố Minh Kỳ là ai!?

- Anh nói gì thế?

- Trả lời cho anh đi, bố bé Kỳ đến tìm em phải không?

Hoài An thở dài: “Không, chỉ là do thằng bé hiểu lầm thôi. Cảm ơn anh đã chuyển đồ đến em. Phần việc còn lại em tự làm được rồi”

Hoàng Nam vừa bước vào nhà đã bị chị Hạnh véo tai:

- Cái thằng ngốc này, sao mà lúc nào cũng lơ đãng theo An An thế hả? Chị bảo bao nhiêu lần là nó đã có con rồi, mà lấy nó tức là mang thêm một gánh nặng, ai lại đi nuôi con cho người ta chứ?!!! Ngày nào cũng dính lấy mẹ con nó, em có còn là em trai chị không hả? Hả?

- Ashh! Chị đánh nhẹ thôi chứ, em gãy lưng mất

- Đánh là đánh, việc gì phải đánh nhẹ! Hôm nay em đừng mong bước chân ra khỏi cửa, nghe rõ chưa??

.....

Nhà mới của Minh Kỳ ngay cạnh nhà Tiểu Vy. Cô bé đến rủ Kỳ ra sân chơi.

- Vy Vy, tớ vừa gặp bố siêu nhân đấy!

- Thật á? Vậy bây giờ bố cậu đang ở đâu?

- Tớ cũng không biết tại sao mẹ không cho tớ gặp bố. Bây giờ bố đang ở khu đất đằng kia kìa. Hay để tớ dẫn cậu đi nhìn bố? Chúng ta chỉ nhìn thôi mà, chắc mẹ tớ không giận đâu

Thế là hai đứa nhỏ cùng đi ra chỗ có “bố siêu nhân”

- Oaaa, bố cậu đúng là rất đẹp trai

- Tất nhiên rồi, bố tớ là siêu nhân nổi tiếng mà! _ Minh Kỳ nói, giọng đầy tự hào

Lúc này An An đang ra sân chơi gọi bọn trẻ về ăn trưa. Nhưng đến nơi thì chẳng thấy ai. An gọi to:

- Minh Kỳ! Tiểu Vy!

Nghe thấy Hoài An gọi, hai đứa vội vẫy tay: Chúng con ở bên này!

- Sao các con lại ra đây?

Minh Kỳ cúi đầu:

- Con chỉ muốn nhìn bố một lúc thôi, nhưng con chưa gọi bố đâu mẹ ạ

Cô ôm con, trong lòng vô cùng đau đớn: Mệxinlỗi, xinlỗicon

An An nhìn về phía Huy. Người mà cô ngày đêm mong nhớ nay đang ở trước mặt cô. Hoài An muốn chạy tới ôm anh thật chặt, nói cho anh hết mọi chuyện, hết lên ba từ: “Em rất nhớ anh”, nhưng cô không đủ can đảm...

Bỗng An để ý thấy một thanh sắt dài ở mái nhà phía trên chuẩn bị rơi. Minh Huy đang đứng ngay bên dưới.

Không kịp nghĩ gì thêm, cô lao tới đẩy anh ra. Cả hai đều ngã. Nhưng không may thanh sắt rơi xuống đã đập vào chân An An. Mọi người xung quanh đều rất hoảng hốt.

- Mẹ!!! _ Minh Kỳ sợ hãi hét lên

Huy ngồi dậy, vội tới chỗ Hoài An, đỡ cô lên:

- Này! Cô có sao không??

Đồng nghiệp của Minh Huy cũng chạy ra: " Anh Huy, anh có sao không?"

An An khẽ chau mày vì đau, nhưng cô vẫn cố đứng dậy nói với Huy: "Tôi không sao"

Vừa đi được 2 bước, An đã ngã khụy xuống, ôm lấy cổ chân.

Huy thở dài: " Đây là "không sao" hả?"

Nói rồi anh chạy tới bế cô lên. An An đỏ mặt, dãy dụa:

- Anh làm cái gì thế hả? Mau bỏ tôi xuống!!!

- "Đừng cứng đầu" _ Minh Huy nghiêm giọng, rồi anh quay sang nói với 2 đứa nhỏ: "Đừng sợ, chúng ta về nhà thôi!"

Anh vẫn vậy, luôn muốn người khác phải theo ý mình

Về đến nhà, Minh Huy đặt Hoài An xuống ghế. Thấy Huy sờ vào chân mình, cô khẽ rụt lại.

- Để im đi. Tôi chỉ muốn xem chân cô bị làm sao thôi

- Đúng thế. Mẹ cứ ngồi im để bố khám cho

An An quay ra lườm cho Kỳ một cái làm thằng bé sợ hãi nhanh chóng bịt miệng.

- Chú này... không phải bố con. Nếu bố siêu nhân nghe thấy con gọi người khác là "bố"... bố sẽ rất buồn đấy _ Từng lời nói ra, cô đều cảm thấy đắng ngắt trong cổ họng

-Vậy chú không phải bố cháu ạ?

Huy cười rồi xoa đầu Minh Kỳ:

- Xin lỗi, nhưng chú không phải bố cháu

An An cắn chặt môi, cảm thấy xót xa vô cùng.

- Cô bị bong gân rồi _ Huy nói

- Này cậu nhóc, cháu giúp chú lấy viên đá cho vào cái khăn được không?

- Dạ được _ Kỳ mỉm cười hào hứng

Minh Huy cẩn thận chườm đá vào mắt cá chân cho Hoài An.

- Có đau không?

Cô lắc đầu

Huy đang chăm sóc vết thương cho cô. An An cảm nhận được sự ầm ập lạ thường từ anh. Lúc này cô chỉ muốn giữ chặt trái tim đang đập thành thịch của mình, không để anh nhìn thấy sự lúng túng

Chườm đá xong, Minh Huy ngẩng đầu lên, tình cờ anh nhìn thấy ánh mắt trong veo của An. Anh khẽ nhúu mày: Hình như tôi đã gặp cô từ lâu rồi thì phải. Thực sự rất quen thuộc, nhưng tôi không thể nhớ ra cô là ai"

- Làm gì có, tôi chưa từng gặp anh - Hoài An quay mặt đi, tránh ánh nhìn của Huy.

- Cảm ơn. Giờ anh có thể về rồi

- Nhưng cô vẫn chưa đi được mà

- Tôi sẽ gọi cho người quen

An An với tay lấy cái điện thoại, cô gọi cho Hoàng Nam. Chị Hạnh bắt máy: " An à, hôm nay thằng Nam nhà chị bận đi xem mắt rồi, em đừng gọi cho nó nữa". Cô còn chưa kịp nói gì, chị Hạnh đã tắt máy.

- Sao vậy? Người quen của cô bạn rồi à?

Hoài An không trả lời

- Vậy bố đưa bé đi đâu rồi?

An An giật mình ngược mắt lên nhìn anh. Chính cô cũng chẳng biết phải trả lời như thế nào.

- Việc này anh có cần phải biết không?

- Cô không nói cũng được. Nhưng tại sao cô lạnh lùng với tôi như vậy mà lại cứu tôi?

- Tôi không thể thấy chết mà không cứu

Minh Kỳ chạy lại kéo áo An An:

- Mẹ ơi con đói

Cô vuốt tóc con: “Kỳ Kỳ ngoan, con tự ra bếp lấy đồ ăn được không?”

Bé Kỳ định đi vào bếp thì bị Minh Huy bế lên:

- Tôi sẽ chăm sóc cho cậu nhóc này đến khi cô đi được. Coi như trả ơn cô

- Không..._ An định nói không cần nhưng Huy đã đi nhanh chóng đi vào bếp

- Cậu bé, cháu tên gì?

- Cháu tên Lê Minh Kỳ ạ ^^

- “Minh Kỳ” ?

...

15. Chap 15

Hai bát cơm được để ra mặt bàn. Là cơm củ cải trắng kho thịt.

- Mẹ cháu nấu ăn rất ngon, chú ăn thử đi _ Minh Kỳ vừa nói vừa gấp hết củ cải từ bát mình sang bát Minh Huy

Cái thằng nhóc này..._ Anh véo mũi Minh Kỳ rồi bật cười

- Chú mang cơm ra ẹ cháu đã

- Này, cô ăn đi _ Huy đưa bát cơm cho Hoài An

An thở dài: Anh không cần phải ở lại đây đâu, tôi có thể tự xoay xở được...

- Con người tôi là vậy đấy, một khi đã nhúng tay vào chuyện gì thì sẽ không bao giờ buông ra giữa chừng đâu _ Anh giải thích

Một lúc sau, cả Minh Huy và bé Kỳ đều mang cơm ra phòng khách ăn cùng An An. Đang ăn, Huy bỗng hỏi:

- Tại sao cô lại đặt tên thằng bé là Minh Kỳ?

- Tại “Minh” là tên đệm của bố siêu nhân! _ Kỳ nhanh nhẩu

- Minh Kỳ!! Con nói gì vậy hả?

- Đừng nổi nóng, thằng bé đâu làm gì có lỗi

Hoài An đỏ mặt cố đi vào phòng. Thấy cô suýt ngã mấy lần, Huy lo lắng: “Cô có cần tôi giúp không?”

- Không cần, tôi tự đi được__ An trả lời

Huy nhăn mặt nói nhỏ:

Được thôi vậy cô tự đi đi. Không thể tin cô lại là mẹ của một đứa trẻ dễ thương như thế này

Kỳ Kỳ nhìn anh, cười khúc khích.

Chuông điện thoại của Huy vang lên, là thư kí của anh:

- Anh Huy, anh đang ở đâu vậy? Chúng ta xong việc rồi mà không đi về sao?

- ...mọi người cứ về trước đi. Tôi còn có việc bận ở đây, mai sẽ về.

Minh Huy đưa bé Kỳ về phòng ngủ trưa. Trong phòng có rất nhiều tranh vẽ siêu nhân được dán trên tường.

- Có vẻ cháu rất thích siêu nhân nhỉ?

- Cháu thích siêu nhân là vì cháu nhớ bố

Hàng lông mi khẽ sụp xuống, Minh Kỳ nói với Huy:

- Bố siêu nhân bận đi giúp đỡ mọi người nhưng lại không đến tìm cháu, không giúp mẹ Hoài An. Như vậy chẳng vui chút nào. Bố là bố cháu mà :(

- Kỳ Kỳ đừng buồn, chú tin một ngày nào đó, bố cháu sẽ về với cháu

Buổi chiều...

Minh Kỳ đang chơi xích đu với Tiểu Vy thì cậu nhóc Phi Hùng- hơn Minh Kỳ 1 tuổi chạy ra:

- Vy Vy, cậu ra chơi cùng tớ đi, chơi cùng thằng không có bố này làm gì

Tiểu Vy sợ sệt:

- Nhưng tớ không muốn chơi cùng cậu

Minh Kỳ cũng hét lên:

- Ai bảo tớ không có bố?! Bố tớ là siêu nhân đấy!!

- Chỉ những đứa ngốc như mày mới nghĩ bố mình là siêu nhân. Bố tao nói mẹ mày đi lăng nhăng nên mày mới không có bố, đừng mơ nữa ha ha ha...

Minh Kỳ tức giận cắn vào tay Phi Hùng: Ai cho cậu nói mẹ tớ như thế?!!!!

...

Kỳ Kỳ chạy thẳng về nhà, nước mắt đầm đìa gọi mẹ:

- Phi Hùng là kẻ xấu!!!

Hoài An đang đang bôi thuốc cho vết thương ở chân, nghe thấy tiếng con khóc vội bám vào ghế đi ra cửa:

Minh Kỳ ngoan, đừng khóc, con làm sao nói ẹ biết đi?

- Phi Hùng nói mẹ Hoài An đi lăng nhăng nên con không có bố, con tức quá nên đã cắn bạn ấy rồi chạy về đây. Đúng là đồ xấu xa!__ Kỳ ôm mẹ, nói trong nước mắt

- Tại sao ngày nào con cũng ăn cơm mà mãi vẫn chưa lớn? Con muốn lớn thật nhanh để bảo vệ mẹ, không cho ai nói xấu mẹ hết

An An thấy con khóc cũng không giữ được nước mắt:

- Chắc bạn ấy không cố ý nói xấu mẹ đâu. Nhưng con cắn bạn cũng là không đúng. Lát nữa mẹ dắt con đi xin lỗi bạn nhé

- Không! Con ghét Phi Hùng!

- Kỳ Kỳ, như vậy là không ngoan

Minh Huy đứng trong nhà đã nghe thấy tất cả. Anh bế bé Kỳ lên rồi nói với Hoài An: Minh Kỳ nói vậy đâu có sai, cô đừng bắt thằng bé phải xin lỗi người khác một cách mù quáng. Làm như thế chỉ khiến đứa trẻ mặc cảm, tự ti vào bản thân.

Huy quay sang lau nước mắt cho Minh Kỳ rồi nói:

- Kỳ Kỳ giỏi lắm, cháu còn nhỏ như vậy mà đã biết bảo vệ mẹ. Phi Hùng không ngoan, nhưng nếu cháu cần bạn ấy mà không xin lỗi, chẳng phải cháu cũng giống Phi Hùng sao?

- Cháu không muốn giống bạn ấy đâu! __ Kỳ lắc đầu lia lịa

- Vậy cháu nghĩ mình nên làm gì?

- Nên đi xin lỗi Phi Hùng ^^ ...nhưng cháu vẫn không thích bạn ý đâu

Hoài An bật cười xoa đầu con. Minh Huy cũng cười theo. Anh nhìn cô rồi nói:

- Cô cười đẹp mà. Nên cười nhiều hơn và bỏ cái bộ mặt u ám mỗi khi nói chuyện với tôi đi

Huy bế bé Kỳ vào nhà. An An nhìn theo anh. Nắng gắt mùa hè dường như nhạt đi...

16. Chap 16

Khi nào anh về?__ Hoài An hỏi

Minh Huy đang xem hoạt hình với bé Kỳ nên không để ý đến lời nói của cô.

An An đi ra tắt ti vi rồi nói với Huy:

- Anh không định về nhà sao?

- Cô xem, trời đang mưa to thế kia mà cô nỡ bắt tôi về à?

- Vậy ý anh là tối nay anh sẽ ngủ ở đây?

Minh Huy nhún vai:

- Tôi đâu còn cách nào khác

- Không thể được! Như vậy rất bất tiện...Anh muốn ngủ ở đâu thì tùy, miễn là không phải nhà tôi.

Rồi An An cầm tay Minh Kỳ: “Về phòng ngủ thôi, không xem hoạt hình nữa, mai con còn phải đi học đấy”

- Trời đang mưa, mẹ đừng bắt chú Huy đi chỗ khác ngủ có được không? __ Kỳ Kỳ vẫn cố ngoái đầu nhìn anh

- Đây không phải việc của con

- “Thôi cháu ngủ trước nha”__ Minh Kỳ vẫy vẫy cánh tay nhỏ xíu rồi theo mẹ đi vào

- Giờ này thì tôi còn đi đâu được chứ!! __ Huy gọi với theo

Hoài An đọc truyện trước khi đi ngủ cho Minh Kỳ. Thằng bé không chăm chú nghe như mọi khi, cứ một lát lại nhìn mẹ.

- Kỳ Kỳ, con không định đi ngủ sao?

- Mẹ luôn đối xử rất tốt với mọi người, nhưng sao lại không thích chú Minh Huy?

Cô thở dài, không nói gì thêm.

Minh Kỳ đã ngủ, An An nhẹ nhàng đóng cửa phòng con. Cô dựa lưng vào tường: " Không phải mẹ không thích chú Minh Huy, mà là vì mẹ sợ...sợ sẽ để chú ấy nhận ra... mẹ yêu chú ấy rất nhiều"

Hoài An ngược mặt lên trần nhà, mong nước mắt không rơi. Nhưng nước mắt chẳng bao giờ nghe lời cô cả...

Đã 11h đêm, vùng ngoại ô không có đèn điện cao áp nên đường đi rất tối, trời lại mưa lớn khiến Minh Huy không thể về nhà. Việc duy nhất anh có thể làm lúc này là...nằm co ro trong chiếc Lamborghini của mình.

An An về phòng nhưng trần trọc mãi vẫn chưa ngủ được. Thỉnh thoảng cô lại nhìn ra cửa sổ. Xe của Huy vẫn ở bên dưới.

...

Cạch, cạch__ An gõ cửa kính ô tô

Minh Huy mở cửa, ngạc nhiên khi thấy Hoài An:

- Cô gọi tôi à?

- Không gọi anh thì gọi ai? Đừng ngủ ở đây nữa, vào phòng khách nhà tôi mà ngủ

Huy bật cười nhìn cô gái vừa rồi còn nhất quyết đuổi anh ra khỏi nhà, nay lại cầm ô gọi anh vào.

An lúng túng quay mặt đi chỗ khác:

- Anh cười cái gì chứ? Không muốn vào thì cứ ở đây đi

- Ai bảo tôi không vào?__ Huy ra khỏi xe, lấy chiếc ô từ tay An An: - Để tôi cầm cho

-Chăn gối của anh đây, ngủ tạm trên ghế sofa đi, nhà tôi hết phòng trống rồi.

Minh Huy nhận lấy chăn gối, mỉm cười: Cảm ơn

- Không có gì__ Hoài An thoáng đỏ mặt, vội quay đầu đi vào phòng

---

Mặt trời rải những tia nắng rực rỡ xuống trần gian. Minh Huy kê dùi mắt. Anh bị đánh thức bởi mùi thức ăn thơm lừng trong bếp.

- Cô làm gì vậy?__ Huy hỏi

- Anh dậy rồi à? ăn súp ngô đi

Vừa nói, An An vừa bê bát súp đặt lên bàn

- Xin lỗi nhưng tôi không ăn được súp ngô

- Đừng lo tôi không cho tôm vào đâu__ An mở nắp vung định lấy thêm một bát

- Sao cô biết tôi không ăn được tôm?

Nghe thấy câu hỏi của Minh Huy, Hoài An giật mình đánh rơi chiếc thìa trên tay. Cô chợt nhận ra mình vừa lỡ lời

Định quay ra giải thích nhưng lại gặp ánh mắt nghi ngờ của anh, An lắp bắp: "Tôi...tôi..."

Huy khẽ nhún mày, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo của người con gái trước mặt mình. Trong đầu anh chợt hiện ra một hình ảnh nào đó rất quen thuộc. Anh tiến dần đến chỗ cô. Hoài An vội lùi lại: "Anh...anh..làm sao thế?"

- Mẹ ơi! Đánh răng cho con! __ Minh Kỳ vừa ngủ dậy liền gọi mẹ

- "Mẹ vào ngay đây!"

An An thở phào nhẹ nhõm.

...

- A chú Huy!_ Bé Kỳ vừa từ phòng ngủ đi ra đã vội ôm lấy Huy

Đúng lúc này Hoàng Nam bước vào. Anh định qua để đưa Minh Kỳ đến trường mầm non. Nam nhìn vào người đang bế bé Kỳ:

- Anh là ai?

- Chào anh, tôi là Trần Minh Huy

- Cái gì? “Minh Huy” sao?_ Nam sững sốt

An An vội vàng kéo tay Hoàng Nam ra sân, không để anh nói gì thêm.

- Anh ta là bố bé Kỳ phải không? Sao anh ta lại ở đây?_ Nam cuống lên hỏi Hoài An.

- Anh bình tĩnh đi. Mọi chuyện rất dài, em sẽ kể cho anh sau. Điều duy nhất em có thể nói cho anh biết lúc này là Minh Huy đã bị mất trí nhớ. Vì vậy xin anh...xin anh hãy coi như không biết chuyện gì hết có được không?_ Giọng Hoài An run run

Hoàng Nam miễn cưỡng gật đầu, cùng cô đi vào nhà.

Nhìn thấy An An, Minh Huy liền lên tiếng:

- Chắc anh ấy đã hiểu nhầm phải không? Tôi xin lỗi đã làm phiền cô. Bây giờ trời đã sáng, tôi có thể về nhà được rồi. Cảm ơn cô rất nhiều.

Anh ngồi xuống xoa đầu Minh Kỳ:

- Kỳ Kỳ, sao cháu cứ bĩu môi thế? Chú xin lỗi, nhưng bây giờ chú phải về, không thể ở lại chơi cùng cháu nữa. Minh Kỳ là cậu bé ngoan, cháu phải hứa với chú bảo vệ mẹ thật tốt nghe chưa?

Cậu bé ôm chầm lấy cổ Huy, mếu máo:

- Chú không đi có được không?

An An gỡ tay bé Kỳ ra:

- Con nói gì lạ vậy? Chú phải về nhà chứ

Minh Kỳ quệt nước mắt:

- Nhớ đi rồi, chú lại quên cháu giống bố siêu nhân thì sao?

- “Tất nhiên là không. Chú sẽ nhớ Minh Kỳ mãi mãi :) Nếu cháu nhớ chú thì có thể gọi điện hoặc gửi thư đến địa chỉ này”

Vừa nói Huy vừa lấy trong cặp tài liệu một tờ giấy nhỏ rồi viết địa chỉ công ty anh vào.

- Thôi chú đi nhé, tạm biệt

Huy vẫy tay chào rồi lên xe

Chiếc xe vừa lặn bánh, Minh Kỳ đã òa khóc chạy theo:

- Chú đừng đi! Đừng đi mà! :((

Hoàng Nam đã nhanh tay giữ bé Kỳ lại. Kỳ dậm chân hét lớn:

- Sao lại giữ cháu? sao lại bắt chú Minh Huy đi?

- Minh Kỳ, chúng ta đi vào thôi

- Con không muốn! Oa..oa...oa...

- Vậy thì con cứ ở ngoài này đi _ An An tức giận

Cô cứ thế đi vào nhà, để mặc cho Hoàng Nam cố dỗ dành bé Kỳ

Hoài An lặng lẽ ngồi xuống góc phòng:

Xin lỗi icon. Thực ra mẹ cũng không muốn chú Minh Huy đi chút nào...

17. Chap 17

Thành thật xin lỗi mọi người nhé, wifi nhà mình hôm nay bị hỏng, đang phải dùng chùa nhà hàng xóm để đăng truyện đây :(sorry các bạn các anh các chế rất nhiều :((

Minh Huy nhìn vào gương chiếu hậu, thấy bé Kỳ đòi chạy theo mình, trong lòng anh chợt cảm thấy đau xót vô cùng.

Những hình ảnh của cậu nhóc đã gọi Huy là “bố siêu nhân” bỗng ùa đến. Sống mũi anh hơi cay cay, tâm trạng nặng trĩu...

Sao mình lại có cảm giác này chứ??

— Anh nắm chặt tay vào vô-lăng

****

7.30 pm...

Minh Kỳ với tay mở cửa phòng. Thằng bé đi vào ngồi trước mặt Hoài An

- Mẹ... chỗ chú Minh Huy ở có xa không?

- Có. Chỗ đấy khá xa nơi này

- Vậy có xa bằng chỗ bố đang ở không?

An quay ra nhìn con, không biết nói gì đành lắc đầu:

- Mẹ cũng không rõ nữa

- Bố chưa từng về nhà với con. Chú Huy đi rồi có quên con giống như bố không?

Hoài An ôm bé Kỳ vào lòng:

- Chú Huy đâu phải bố con, đừng so sánh như vậy...Chúng ta cứ sống như trước không được sao? Cứ coi như con chưa từng gặp chú ấy đi

- Làm sao như vậy được. Rõ ràng là đã gặp rồi, không thể coi như chưa gặp được :(Mẹ bảo như vậy là nói dối

An An khẽ thở dài rồi hôn nhẹ lên trán con. Mẹ cũng rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ chú Minh Huy

...

Hoài An đi chợ từ sáng sớm, vừa về nhà cô đã vội vào phòng ngủ gọi bé Minh Kỳ:

Kỳ Kỳ! Đến giờ đi học rồi, con mau dậy đi

Túi đồ trên tay An An rơi xuống. Trong phòng không có ai, cả balo của Kỳ cũng không còn. An hoảng hốt gọi tên con nhưng không có tiếng trả lời. Cô chạy tới sân chơi rồi đi tìm ở vài nhà xung quanh nhưng cũng không thấy cậu bé đâu.

Tay Hoài An run lên, cô lấy điện thoại gọi cho Hoàng Nam:

- Minh Kỳ...anh...Minh Kỳ đâu rồi... Em không biết Minh Kỳ đi đâu

An ấp úng mãi không nói được một câu hoàn chỉnh, giọng nghẹn lại.

- Hoài An em sao thế? Bình tĩnh lại đã. Anh sẽ tới ngay!

Trên đường đi ra khỏi ngôi làng..

Cậu nhóc 4 tuổi với vẻ mặt hào hứng, đeo balo in hình siêu nhân, đội chiếc mũ nhỏ có hai tai gấu, trên tay cầm mẫu giấy ghi địa chỉ của một tập đoàn lớn nhất thành phố.

- Taxi! Taxi!_ Kỳ Kỳ hét to, giơ tay ra hiệu cho chiếc xe màu vàng.

- Cậu bé muốn đi đâu?

Minh Kỳ đưa tờ giấy người tài xế:

- Bác cho cháu tới chỗ này được không ạ?

Người lái xe đọc xong tờ giấy vội lắc đầu:

- Bác không thể đưa cháu đến đây được, chỗ này rất xa đây

Kỳ lấy chú heo tiết kiệm từ trong balo ra rồi đưa cho bác tài xế:

- Cháu có tiền mà bác

- Không phải việc này. Cháu còn nhỏ quá, bác không thể đưa cháu đi một mình được. Bố mẹ cháu đâu?

- Cháu thật sự rất cần đến đó, cháu phải tìm chú Minh Huy nếu không chú ấy sẽ quên cháu mất :(

Minh Kỳ bắt đầu khóc: “Bác đưa cháu đến chỗ chú Huy đi mà”

- cháu bé đừng khóc. Bố mẹ cháu li hôn phải không? Thôi được, bác sẽ đưa cháu đi gặp bố

Kỳ Kỳ quệt nước mắt rồi nhanh chóng leo tót lên xe: “Cảm ơn bác a!”

....

Hoài An và Hoàng Nam chạy khắp nơi tìm bé Kỳ. Hai người vừa từ trường mầm non đi ra. Thằng bé không đến lớp. An An vô cùng hoang mang và lo lắng. Cô không giữ nổi bình tĩnh mà òa lên khóc:

- Minh Kỳ, rốt cuộc con đang ở đâu!/?

Bé Minh Kỳ lạ lẫm ngược nhìn tòa nhà trước mặt mình:

- Woa! Thì ra chú Huy ở đây sao?

Kỳ định chạy vào nhưng lại bị bảo vệ chặn lại:

- Cậu nhóc, đây không phải chỗ chơi đâu, mau ra ngoài đi

Đã 11h, từ sáng Minh Kỳ vẫn chưa ăn gì. Cậu bé lấy hộp sữa trong balo ra uống rồi ngồi chơi ở ghế đá gần đó.

Một người đàn ông từ công ty bước ra. Một tờ giấy kẹp trong tập tài liệu của ông rơi xuống. Kỳ Kỳ vội vàng nhặt tờ giấy rồi đuổi theo: Ông ơi! Giấy của ông bị rơi!

Có lẽ người đàn ông không nghe thấy tiếng gọi của Minh Kỳ nên vẫn lên xe ô tô đi tiếp.

Đúng lúc này Minh Huy cũng vừa hết giờ làm, anh đang định đi ăn cùng Mai Ngọc. Vừa nhìn thấy Huy, Kỳ mừng rỡ:

- A, chú Huy!

- Minh Kỳ?_ Anh ngạc nhiên không tin vào mắt mình

Cậu bé chạy ra ôm lấy chân anh: Cháu rất nhớ chú!

Minh Huy cũng vui mừng không kém, anh bế bé Kỳ lên:

- Sao cháu lại tới đây? Mẹ An An đâu?

AnAn sao? _ Mai Ngọc chột giật mình

- Đứa trẻ này là ai vậy anh?

- À anh quên chưa nói với em. Đây là con của cô gái đã cứu anh. Tên cậu bé là Minh Kỳ

Kỳ cụp mắt xuống: Mẹ cháu vẫn chưa biết cháu đến đây

- Sao cháu không nói ẹ chứ? Mẹ cháu chắc sẽ rất lo lắng đấy. Chú sẽ gọi điện ẹ cháu. Giờ chúng ta về nhà chú nhé

- Vâng ạ! _ Kỳ Kỳ nhoẻn miệng cười

....

- Anh nói gì? Minh Kỳ đang ở nhà anh sao?...Vậy lát nữa tôi sẽ tới

An An dập máy. Cô cắn chặt môi. Giờ mình phải làm gì đây? Sao chẳng bé lại đến đó chứ?

Cả 3 người đang trên ô tô đi về nhà:

- Đây là bạn gái của chú ạ? _ Minh Kỳ tò mò hỏi Huy

Anh bật cười nhìn cậu nhóc:

- Đúng vậy, đây là cô Mai Ngọc, bạn gái chú

“Thằng nhóc này đúng là lắm chuyện” _ Ngọc khẽ cau mày. Từ trước đến giờ cô vốn không thích trẻ con.

- Còn bạn gái của cháu là Tiểu Vy. Cả Vy Vy và cô đều rất đẹp đấy ạ! _ Kỳ cười tươi rồi nhìn Mai Ngọc

---

Hoài An đi cùng Nam tới căn biệt thự của Minh Huy. Cô chần chừ không muốn bước vào cửa. Nam thấy rõ sự lo lắng trên gương mặt An An, anh nắm chặt tay cô: “Đừng lo, có anh ở đây”

Vừa bước vào cửa, người đầu tiên An nhìn thấy là Mai Ngọc. Cô đứng sững lại, thực sự không biết nên làm gì. Minh Huy từ trong nhà bước ra, nhìn thấy Hoài An, anh mỉm cười:

- Cô đến rồi sao?

- Đây chính là mẹ của Minh Kỳ _ Huy quay sang nói với Ngọc

Có lẽ Mai Ngọc mới là người sững sốt nhất. Cô không ngờ những gì mình nghĩ lại là sự thật. Cả căn phòng chìm trong im lặng. Ánh đèn pha lê vẫn lấp lánh. Điều Ngọc lo sợ nhất đã đến rồi.

- Hai người quen nhau sao? _ Huy hỏi

*****

Chap 18 là Minh Huy nhớ lại nhé mn ^^ chủ nhật mình sẽ ra 2 chap đền bù nha. Yêu các b :***

18. Chap 18

Chap này cực kì ngắn nhưng thôi kệ...cứ đăng :))))

Anh nói gì vậy? Em đâu biết cô ấy là ai _ Mai Ngọc nói

Hoàng Nam kéo An An gần vào mình rồi nói với Huy'

- Minh Kỳ đâu?

- Thằng bé vừa ăn xong, giờ đang ngủ rồi. Hai người vào phòng khách nghỉ một lát...

- Không cần, tôi sẽ vào đưa Kỳ Kỳ về luôn. Cảm ơn anh đã gọi điện cho tôi__ An ngắt lời

- Vậy...cũng được. Mai Ngọc, em đưa cô ấy tới chỗ Minh Kỳ đi

...

- Tại sao cô lại quay về đây?__ Ngọc nghiêng rằng

- Tất cả chỉ là tình cờ. Tôi sẽ rời khỏi đây và trả lại cho cô cuộc sống như trước

- Thế...Minh Kỳ là con ai?

An An bỗng giật mình trước câu hỏi của Mai Ngọc.

-....thằng bé là con tôi__ Cô lấy hết can đảm trả lời rồi vào phòng bé bé Kỳ vẫn còn ngái ngủ đi về.

Ngọc tức giận: " Tôi muốn hỏi bố đứa bé là ai? Mau trả lời tôi đi!"

An An vẫn tiếp tục mở cửa phòng đi ra.

- Là Minh Huy phải không?

Ngọc nói rõ từng từ, giọng đầy chua xót. Cô vẫn mong đây không phải sự thật.

Hoài An đứng sững lại. Không phải vì câu nói của Mai Ngọc...mà là vì người đang đứng ngoài cửa. Cô ôm chặt lấy con, vô thức lùi lại.

Minh Huy đang đứng đó, chiếc balo nhỏ trên tay anh đã rơi xuống từ lúc nào .Huy đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía An:

- Chuyện này là sao?

An An định đi nhưng cánh tay đã bị Huy giữ chặt lại. Cặp mắt anh có thể thấy rõ những vằn máu li ti, nhìn thẳng vào Hoài An, gần giọng:

- Tôi hỏi cô đấy!

Mai Ngọc nghe thấy cũng từ trong phòng chạy ra, ngạc nhiên và hoảng sợ nhìn Huy. Cô vội chạy lại nắm tay anh: "Mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu...nghe em giải thích..."__ TRÁNH XA TÔI RA!!__ Anh hét lớn.

Ngọc giật thót mình, vội buông tay. An An vẫn đứng im. Cô khẽ rùng mình sợ hãi nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình. Bé Minh Kỳ cũng dụi mắt tỉnh dậy.

- Các người đang giở trò gì đây? Tại sao Minh Kỳ lại là con trai tôi?? Mau nói đi!!__ Anh trợn mắt nhìn Hoài An.

Nước mắt đã chảy dài trên má An An. Môi bị cắn chặt đến rỉ máu, cô cố kìm lại không cho tiếng khóc bật ra, đầu cúi gằm xuống. Kỳ Kỳ thấy mẹ khóc cũng òa lên.

Hoàng Nam nghe thấy tiếng khóc của Minh Kỳ vội vàng đi lên. Anh nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện, liền nắm tay An:

- Chúng ta đi về thôi!

Hình ảnh của quá khứ đang hiện ra. Anh dùng 2 tay ôm lấy cái đầu đau như búa bổ của mình. Huy thở hắt, đập mạnh nắm đấm vào tường. Rồi người con gái ấy vụt tan khỏi trí óc anh. Lúc này Minh Huy mới nhận ra Hoài An đã bị kéo đi. Anh lao xuống cầu thang tìm An An, không cần thận bị vấp ngã...

Huy nằm dưới sàn nhà lạnh như băng, mắt nhắm lại vì ánh nắng nơi cửa sổ thủy tinh.

- Thìralacô...

Nụ cười khô khốc bật ra.

- Aaaaa!!!_ Minh Huy gào lên ôm lấy đầu mình

- Tôi....ngu ngốc...

Một giọt nước từ khoé mắt rơi xuống... mặn chát...

Bên ngoài trời vẫn rực nắng, nhưng trong biệt thự chỉ còn lại tiếng khóc cô đơn của Mai Ngọc...

19. Chap 19

Ba người đã về đến nhà. Hoài An ngồi trên ghế trong phòng khách, tay lạnh ngắt.

Hoàng Nam vỗ vai cô an ủi:

- Em đừng lo lắng quá...

- Làm sao mà em không lo được, Minh Huy nhớ ra rồi, giờ em phải làm gì đây??

- Chúng ta chắc chắn sẽ tìm ra cách mà_ Nam ôm chặt An An

Cánh cửa phòng chủ tịch bật mở. Minh Huy bước vào

- Ông đã nói gì với Hoài An?!!_ Anh đập mạnh tay xuống bàn chủ tịch, ánh nhìn vô cùng gay gắt

- Con sao vậy? Ngồi ra kia chúng ta nói chuyện

- Không cần! Ông đừng đóng kịch nữa, tôi đã nhớ lại hết rồi_ Hai mắt anh long lên lạnh lẽo

- Con..._ Giọng chủ tịch run run

- Đúng thế! Ông làm vậy để mong tôi sẽ cưới Mai Ngọc, có lợi cho tập đoàn của ông? Đáng tiếc vận may của ông chưa đến. Tôi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu"

Nói rồi Minh Huy bỏ đi. Mọi chuyện diễn ra chỉ trong vài phút....

Chủ tịch Thiên ngồi thụp xuống ghế, lấy tay day day trán. Ông lấy điện thoại gọi cho thư kí:

- Anh Trung, mau tìm cho tôi một người...

Mai Ngọc ngồi thẫn thờ trong phòng, nghe thấy tiếng mở cửa, cô vội chạy xuống.

- Anh Huy...- Mắt cô rưng rưng nhìn anh

Minh Huy nhếch mép:

- Cô vẫn ở đây à? Nếu tôi là cô, thì tôi đã bỏ đi từ lâu vì xấu hổ rồi

Ngọc ôm chặt lưng Huy: Em xin lỗi, em thực sự không cố ý nói dối anh...

Huy không nói gì, anh gỡ tay cô ra rồi bỏ lên phòng. Trước khi đi anh còn lạnh lùng nói : " Xin cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa"

Chủ tịch Thiên ngay lập tức tìm đến nhà của mẹ con Hoài An.

An ra mở cửa. Cô thoáng ngạc nhiên. Việc này tuy đã được An An lường trước nhưng cô không ngờ nó lại đến nhanh như vậy.

...

Hoài An đặt nhẹ cốc nước xuống bàn: - Bác tìm cháu có chuyện gì không ạ?

- Cô không biết ta đến đây vì việc gì sao?

An An không nói gì, mím chặt môi

- Không phải cô đã hứa sẽ rời xa cuộc đời con trai ta rồi sao?

An vội lắc đầu:

- Mọi chuyện chỉ là vô tình thôi, cháu thực sự không biết...

- Mẹ...- Minh Kỳ vừa ngủ dậy liền đi ra tìm An.

Cậu bé chạy tới chỗ mẹ, đưa mắt nhìn sang người ngồi đối diện.

- A! Ông ở cửa công ty chú Huy...

Kỳ nhanh tay lấy tờ giấy từ trong balo:

- Ông ơi, ông bị rơi cái này ngoài đường

Cậu bé đưa cho chủ tịch Thiên tờ giấy trong tập tài liệu mà sáng nay ông làm rơi. Một chút bất ngờ ông quay sang hỏi Hoài An:

- Đứa bé này là ai?

An An nắm chặt cốc nước trong tay, cố giấu đi sự lo lắng.

- Nó là con tôi!_ Minh Huy đẩy cửa bước vào.

Ông Thiên cau mày nhìn ra phía cửa

- Tôi biết là ông sẽ đến đây mà. Minh Kỳ là con trai tôi, tôi sẽ có trách nhiệm với thằng bé. Mong ông đừng hy vọng tôi sẽ rời xa mẹ con cô ấy _ Huy lạnh lùng nói

Ông Thiên bắt lực nhìn Minh Huy:

- Con sẽ phải hối hận vì việc này!

Chiếc xe của chủ tịch vừa đi khỏi, An An lay mạnh Huy:

- Anh nói gì vậy hả? Mau về xin lỗi bố anh đi

- Đủ rồi!!_ Anh nắm chặt lấy hai tay của Hoài An_ " Cô làm vậy chỉ để không phải trả số nợ đó ư? Cô sẵn sàng vứt bỏ tình yêu của tôi vì số tiền đấy?...Kẻ ngu như tôi đã chạy theo cô, tự đánh mất trí nhớ của mình. Chậm một chút nữa là tôi mất mạng đấy cô có hiểu không?"_ Minh Huy gào lên

Hoài An ngậy người đứng nghe Huy nói. Anh nghĩ cô vì tiền mà rời bỏ anh sao? An muốn giải thích nhưng lời nói cứ nghẹn lại.

Huy dắt bé Kỳ vào phòng. Chỉ còn một mình Hoài An đứng đó. Nước mắt tủi thân bắt chợt trào ra

- MinhHuy, hìnhnhư...anhhiềulâmmemrồi...

Huy bế Minh Kỳ lên:

- Từ nay trở đi, cháu sẽ không phải chờ đợi bố siêu nhân nữa, chú chính là bố của cháu

Kỳ dấy nẩy:

- Không đúng! Chú là chú Minh Huy mà. Bố cháu đã về đâu

- Kỳ Kỳ, bố chính là bố của con đây

- Chú nói chú chưa kết hôn nên chưa có con. Đừng nói dối cháu

- Bố không nói dối!!- Minh Huy gắt lên

Thằng bé nhìn Huy, sợ hãi òa khóc.

Anh tức giận bỏ ra ngoài, nắm lấy cổ tay An An:

- Minh Kỳ luôn mong được gặp bố một lần. Vậy mà khi tôi đến...cô lại nhắn tâm nói “không quen” sao? Chính cô mới là kẻ dối trá!...Tôi cũng nói luôn, tôi sẽ dành quyền chăm sóc thằng bé”

- Không được!! Kỳ Kỳ là con tôi mà :(((_ Hoài An níu lấy cánh tay Huy, đôi mắt đỏ hoe cầu xin

-“Nếu muốn tiếp tục chăm sóc Kỳ Kỳ, cô chỉ còn một cách, đó là...” _ Minh Huy tiến lại gần, nhìn thẳng vào đôi mắt đầm lệ của An - “...ở bên tôi”

Anh đi ra ngoài, không muốn để ai thấy những giọt nước mắt cay đắng của mình...

20. Chap 20

- Cô cứ suy nghĩ kĩ. Ngày mai tôi sẽ quay lại.

Chiếc xe của Minh Huy lao vút đi, để lại phía sau một làn khói mù mịt cùng tâm trạng rối bời của An An
Minh Kỳ đi ra nắm lấy tay cô:

- Mẹ ơi, chú Huy hôm nay lạ lắm. Chú ấy nói chú là bố con. Con bảo không phải, chú Huy còn tức giận nữa. Rất đáng sợ

- Thực ra...chú Minh Huy nói đúng. Chú ấy...là bố của con

- Nhưng lần trước mẹ bảo con không được gọi chú ý là bố mà

An ôm bé Kỳ vào lòng, nghẹn ngào:

- Kỳ Kỳ, mẹ xin lỗi, xin lỗi con...

Minh Huy đứng ngoài ban công hút thuốc. Tâm trạng anh bây giờ còn nặng nề hơn cả màn đêm xung quanh. Lần đầu tiên trong suốt 5 năm qua, Huy hút thuốc lá nhiều như vậy.

Anh nghĩ tới Mai Ngọc, nghĩ tới bố mình, nghĩ tới Hoài An.

”Thì rấttấtcảđềugiảđối. Một mình tôi đứng gốc, trở thành con rối trong tay mấy người...Đến con trai mình mà cũng không nhận ra...”

Bàn tay anh nắm chặt lại, thấy rõ từng đường gân máu...

- Chúng ta dọn đồ làm gì vậy mẹ?

Minh Kỳ vừa nhặt đồ chơi cho vào thùng, vừa hỏi An An.

Cô khẽ thở dài:

- Ngày mai hai mẹ con mình sẽ chuyển đi

- Chúng ta sẽ đi đâu ạ?

- Chúng ta...sẽ chuyển đến nhà của chú..à...bố Minh Huy

- Chỗ đó có xa không mẹ?

- Có xa

- Vậy con sẽ phải dậy rất sớm để đi học sao?

An An xoa đầu bé Kỳ:

- Con sẽ phải chuyển tới trường mầm non khác
- Nhưng con muốn học cùng Tiểu Vy cơ_ Kỳ bĩu môi
- Không được đâu Kỳ Kỳ, bạn Tiểu Vy vẫn ở lại đây
- Như vậy sẽ rất buồn ____ Minh Kỳ cụp mắt xuống

Hoài An bế Kỳ lên đỡ dành:

- Con sẽ được làm quen thêm nhiều bạn ở trường mới. Còn nếu nhớ Vy Vy, chúng ta có thể gọi điện thoại cho bạn ấy, phải không?

Minh Kỳ suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Chúng ta có thể gọi điện mà ^^”

An mỉm cười nhìn con rồi nói:

- Kỳ Kỳ vào phòng trước đi nhé. Mẹ dọn xong sẽ kể truyện cho con
- Dạ được!

*****

7.00am

Hoài An đã sắp xếp đầy đủ đồ đạc cần mang. Vùng đất này là nơi cô tìm đến trong những ngày tháng khó khăn nhất cuộc đời. Giờ phải ra đi, trong lòng cô cảm thấy có chút tiếc nuối.

- An An!

Cô giật mình nhìn ra cửa. Là Hoàng Nam. Anh chạy vào nắm lấy tay cô:

- Em định đi đâu? Em muốn bỏ đi mà không nói với anh lời nào, như em đã từng làm với bố Minh Kỳ 5 năm trước ư?!
- Em...không...
- Em định đi đâu?_ Nam hét lớn, chặn lời An
- Em sẽ...quay lại với Minh Huy...Em xin lỗi..._ Hoài An lí nhí trả lời

Khóe mắt Hoàng Nam đỏ lên:

- Đừng nói xin lỗi, anh chán phải nghe em nói xin lỗi rồi. Hoài An, em có thể suy nghĩ lại được không? Đừng bỏ đi được không? Hả??
- Những gì anh làm ẹ con em, chắc cả đời này em cũng không báo đáp hết...Nhưng em đã làm tổn thương Minh Huy quá nhiều rồi. Hơn nữa, em không thể để người khác nuôi bé Kỳ. Minh Kỳ là tất cả đối với em....

Nói đến đây, nước mắt cô cứ thế tuôn rơi

- Vậy còn anh? Anh chẳng là gì sao?
- Dù có chuyện gì xảy ra, anh cũng mãi là người bạn tốt nhất của em

Hoàng Nam dần dần buông lỏng tay An:

- Trên đời này, việc anh ghét nhất là phải làm bạn với người mình yêu...

Nói rồi Nam chạy vụt về phía cửa, không nghe cô nói gì thêm

- Hoàng Nam! Hoàng Nam!...

em xin lỗi...

****

Định viết dài nhưng lại xóa đi, để sang chap sau nhé mn :))

21. Chap 21

Có tiếng còi xe ngoài cửa. Minh Huy đã tới.

- Thế nào? Cô quyết định đi cùng tôi chứ?

Hoài An nhìn anh rồi khẽ gật đầu.

- Tôi lấy cô cũng chỉ vì Minh Kỳ còn nhỏ, thằng bé cần có mẹ

Huy đi vào nhà mang hành lý để ra xe. Một làn gió nhẹ thổi qua. An An thở dài nhìn lên bầu trời:

Chắc anh vẫn rất hận em

Chiếc xe dừng lại trước khu chung cư cao cấp giữa thành phố.

- Từ giờ chúng ta sẽ ở đây. Tôi không muốn quay lại căn biệt thự đó nữa. Đây là số phòng, chỉ cần bấm chuông sẽ có người mở cửa. Cô và Minh Kỳ cứ lên nhà trước. Tôi phải đến công ty đã

Minh Huy đưa cho Hoài An tờ giấy nhỏ rồi quay sang hôn lên trán Kỳ:

- Con vào nhà cùng mẹ nhé. Bố đi có việc một lát

Kỳ Kỳ mỉm cười gật đầu:

- Vậy con vào trước đây. Tạm biệt bố

...

An bấm chuông căn phòng. Một người phụ nữ gần 60 tuổi ra mở cửa:

- Cô là Hoài An?

- Vâng, cháu là An ạ

- Mời cô vào

Vừa giúp An An mang hành lý vào nhà, người phụ nữ vừa giới thiệu:

Tôi là Thu Cúc, giúp việc cho nhà này. Cứ gọi tôi là dì Cúc. Cô là vợ cậu Minh Huy hả?

- Dạ?...à...vâng

- Tôi mới đến làm cho cậu ấy nên cũng chưa biết rõ. Hai cô cậu cưới nhau được mấy năm rồi?

- Cháu...cháu mới cưới thôi

- Vậy cậu bé này là...?_ Dì Cúc nhìn sang bé Kỳ

- Cháu là con của mẹ Hoài An đó bà_ Minh Kỳ nhanh nhẩu trả lời “hộ” mẹ

Dì Cúc xoa đầu Kỳ Kỳ:

- Mới cưới mà con đã lớn thế này rồi cơ à?

Hoài An ngượng ngùng mỉm cười, chẳng biết nên giải thích ra sao.

Dì Cúc dẫn 2 mẹ con đi xem các phòng một lượt. Phòng của Minh Kỳ đã được Huy chuẩn bị kỹ với rất nhiều đồ chơi siêu nhân. Cậu bé thích thú nhìn căn phòng mới của mình. Chợt nhớ ra điều gì đó, Kỳ chạy tới hỏi mẹ:

- Chú Hoàng Nam có tới đây không mẹ?

An An ngạc nhiên nhìn Kỳ:

- Sao con lại hỏi vậy?
- Lần nào chuyển nhà, chú Nam cũng đến giúp chúng ta mà. Con muốn chú Nam cũng đến đây.
- Kỳ Kỳ, chẳng phải mẹ đã từng nói chúng ta không nên làm phiền chú Nam sao?
- Nhưng con nhớ chú ấy. Chắc chú Nam cũng đang rất nhớ con.

Cô ôm bé Kỳ vào lòng:

- Vậy hôm nào rảnh, chúng ta sẽ về thăm chú Nam, thăm cả Vy Vy nữa
- Mẹ hứa với con rồi đấy nhé

Hoài An mỉm cười:

- uh, mẹ hứa

Điện thoại của An đổ chuông. Là Minh Huy gọi:

- Alo
- Là tôi đây. Cô mau đến công ty của tôi đi, chúng ta có việc cần bàn.
- Anh không để về nhà nói được sao. Có nhất thiết phải đến công ty không?
- Cô biết là tôi không thích nói nhiều mà

Huy đập máy

Hoài An dắt bé Kỳ ra chỗ dì Cúc rồi nói:

- Dì trông chừng bé giúp cháu, cháu có việc phải đi gấp đây ạ

Nói rồi cô vội vã gọi taxi đi đến công ty của Huy.

- Chị có cần em giúp gì không?__ nhân viên lễ tân hỏi
- Tôi đến gặp tổng giám đốc
- Chị có hẹn trước không ạ?

Hoài An lắc đầu:

- Không... nhưng tôi là người quen của anh ấy mà

Cô nhân viên nhìn An từ đầu đến chân. Cách ăn mặc giản dị làm Hoài An chẳng có vẻ gì giống người nhà của một tổng giám đốc nổi tiếng.

Chị là gì của giám đốc Huy?__ Cô nhân viên nghi ngờ hỏi

- Tôi..

- CÔ ẤY LÀ VỢ TÔI

Huy từ thang máy bước ra, đi tới chỗ An An. Anh nở một nụ cười rạng rỡ nhìn cô: “Em đến rồi sao?”

An tròn mắt ngạc nhiên, chưa kịp trả lời đã bị anh kéo sát vào người:

- Anh đợi em từ nãy rồi đấy. Đi thôi

Minh Huy nắm chặt lấy cổ tay An An lôi đi

Mấy cô lễ tân vẫn tro mắt nhìn rồi quay sang chỉ trỏ: Tôi tưởng sếp Huy sẽ lấy chị Ngọc chứ. Ai lại đi cưới cô gái quê mùa này...

Cửa thang máy vừa đóng lại, Huy liền buông tay Hoài An. Anh nhìn cô rồi lạnh lùng nói:

- Cô đồ mặt cái gì? Không biết tất cả chỉ là diễn sao?

Hoài An cúi gằm mặt xuống; anh đã kịp thấy ánh mắt buồn bã của cô.

Huy muốn An phải nếm trải đau khổ sau những gì cô đã làm. Nhưng...nhìn thấy cô như vậy, trong lòng anh không khỏi có chút xót xa.

Liệu có phải...tôi vẫn còn yêu em?

Trong phòng tổng giám đốc:

- Đây là giấy đăng ký kết hôn. Cô chỉ cần ký vào, việc còn lại luật sư của tôi sẽ lo.

Huy đưa cho An những những gì cần ký. Hai người nhanh chóng hoàn thiện mọi thủ tục.

- Về trường học của Minh Kỳ, tôi đã chọn rồi. Ngày mai sẽ có lái xe đưa đón, cô không cần lo. Giờ cô tự về nhà đi.

- Anh không về luôn sao? Hết giờ làm rồi mà

- Tôi còn có việc

An An gật đầu rồi mở cửa đi về. Minh Huy nhìn qua cửa kính cho đến khi thấy cô lên xe taxi. “Đồng hồ, cô không muốn hỏi tôi có việc gì sao?”

9h tối Minh Huy mới về đến nhà, trên người đầy mùi rượu.

- Anh về rồi à?

- Kỳ Kỳ đâu?

- Thằng bé vừa ngủ rồi

Huy đi vào phòng ngủ của Kỳ. Nhìn thấy con, anh cảm thấy bình yên lạ thường. Một nụ cười mãn nguyện chợt xuất hiện trên gương mặt anh.

Minh Huy ngồi xuống ghế sofa, chăm chú nhìn An An dọn dẹp.

- Để tôi đi hâm nóng lại thức ăn __ Cô định đi vào bếp tránh ánh nhìn của anh

- Không cần. Tôi ăn rồi. Bây giờ tôi sẽ đi tắm

Huy đứng dậy đi vào phòng.

An nhìn anh, thở dài nhẹ nhõm.

10h...

Hoài An đang về phòng bé Kỳ thì bị một bàn tay giữ lại.

- Cô định đi đâu? __ Huy vừa từ phòng tắm bước ra

An giật bản mình quay lại lắp bắp:

- Tôi...tôi...về phòng ngủ

- Cô không biết phòng ngủ của mình ở đâu à? __ Minh Huy chống tay vào bức tường phía sau An An.

Tai Hoài An đổ bưng lên.

Anh đứng rất gần cô. Gần đến nỗi cô có thể ngửi thấy mùi hương bạc hà toát ra trên cơ thể anh. An dựa lưng vào tường, sợ sệt:

- Tôi biết...

Huy cúi xuống bắt ngờ đặt một nụ hôn dữ dội lên môi cô

Hoài An ra sức vùng vẫy nhưng vẫn bị anh kéo vào phòng

Nụ hôn như muốn chặn hơi thở của An. Cô gắng sức đẩy mạnh:

- Bỏ tôi ra!

Không để tâm, Huy càng ngày càng siết chặt lấy eo cô. Anh bế An An lên giường

- Đứng! - Cô định chạy ra ngoài nhưng đã bị anh đè lên người, không cách nào ngồi dậy.

- Chẳng phải chúng ta đã từng làm chuyện này thì mới có Minh Kỳ sao?__ Anh thì thầm rồi cắn nhẹ vào tai cô.

An cau mày...

Huy điên cuồng hôn lên cổ, lên môi Hoài An. Cô giãy giụa, nước mắt chan hòa, hét lên như cầu xin:

- Buông tôi ra! Xin anh...

Nhìn thấy những giọt nước mắt của An, anh dừng lại.

- Sao cô khóc? Đây là việc một người vợ nên làm mà

An An không trả lời, cắn chặt môi, nước mắt không ngừng rơi.

- Cô ghét tôi đến vậy sao?,__ Huy hét lên như kẻ điên

Anh ngồi dậy, đập mạnh tay xuống giường

- Dù gì tôi cũng chẳng có hứng thú với cô

Minh Huy với tay lấy chiếc áo rồi bỏ ra ngoài giữa đêm.

An An ngồi dậy chỉnh lại quần áo, cả người run lên. Cô ngồi khóc nức nở vì sợ hãi và tủi thân...

Căn phòng bao trùm một bầu không khí thê lương...

Klq nhưng mơ ước nhỏ nhoi của Sam là không bao giờ phải nhìn thấy cmt đòi chap :vvv

22. Chap 22

Khổ thân các tình yêu của tôi cứ ngồi chờ chap :)))) Đã nói bận rồi mà :)))

***

Minh Huy không về nhà cả tối hôm qua

Sáng hôm nay, sau khi cho bé Kỳ đi học, Hoài An lại một mình trở về căn hộ.

Dì Cúc vừa đi chợ nên trong nhà chẳng có ai. Ngày trước sống ở ngoại ô tuy có nhiều vất vả nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy lạc lõng và trống trải thế này

Hoài An đi đi lại lại mãi mà vẫn chẳng tìm được việc gì để làm nên đành ra ghế sofa xem TV. Cô ngủ quên lúc nào không hay.

Có tiếng mở cửa. Là Minh Huy về.

Vào phòng khách, thấy An An nằm ngủ trên ghế sofa, anh nhớ lại dáng vẻ yếu ớt hôm qua của cô khi cố thoát khỏi anh. Hoài An khẽ cau mày giật mình trong giấc mơ

Huy chạnh lòng nhìn cô, đến ngủ cũng không được thoải mái.

MinhHuy, màydẫlàmtổnthươngcôấyrồi...

Anh tự cảm thấy xấu hổ về chính bản thân mình

Huy cẩn thận bế An vào phòng rồi nhẹ nhàng đắp chăn lên người cô.

Anh ngồi cạnh giường nhìn An An ngủ. Dù là năm năm trước hay bây giờ, tim anh đều bị gương mặt thuần khiết, khả ái này làm cho loạn nhịp...

Hoài An tỉnh dậy thì đã 11 giờ trưa

- Sao mình lại ngủ ở đây?_ Cô dụi mắt định đi xuống giường thì cửa phòng bật mở.

- Dậy rồi à?_ Huy hỏi

An ngạc nhiên 1 giây, vội gật đầu

- Vậy ra ăn trưa đi

Cánh cửa lại bị đóng vào.

An An nhanh chóng buộc gọn tóc lên rồi đi ra phòng bếp

Cô vừa lấy bát đĩa vừa nói nhỏ:

- Sao dì không gọi cháu dậy làm cùng?

Dì Cúc mỉm cười:

- Thôi tôi làm một mình được rồi. Với lại cậu Huy bảo cứ để cho cô ngủ. Mà tối qua cậu Huy đi đâu đến sáng mới về thế cô?

Hoài An giật mình nhìn Dì Cúc, lúng túng không biết nói sao.

- Dì không cần quan tâm chuyện đấy đâu

Cũng may Minh Huy bước vào, kịp “giải vây” cho cô

5.00pm

An An đang tưới nước ấy chậu hoa nhỏ gần cửa sổ. Huy từ phòng làm việc đi ra hỏi:

- Cô không đi đón Minh Kỳ à?

Hoài An lúc này mới nhớ ra, cô tự gõ nhẹ vào đầu: “Ôi tôi quên mất. Tôi cứ nghĩ thằng bé đang học ở trường cũ!”

An định chạy ra cửa thì bị Minh Huy nắm tay ngăn lại:

- Để tôi đưa cô đi

...

Cuối cùng cũng tới nơi. An An đi vào lớp đón con còn Huy đứng chờ ở ngoài.

Học sinh đã về gần hết, trong lớp chỉ còn bé Kỳ ngồi buồn bã ở xích đu

- Kỳ Kỳ!_ Hoài An vẫy tay gọi.

Cậu bé phụng phịu đi ra chỗ cô:

- Sao mẹ đến muộn thế?

An bế Minh Kỳ lên:

- Mẹ xin lỗi. Tại mẹ nhầm giờ. Thôi chúng ta ra chỗ bố nhé :)

Ngồi trên xe ô tô, bé Kỳ cứ thở dài nhìn ra cửa sổ.

Minh Huy mỉm cười nói:

Kỳ Kỳ, sao con cứ xì mặt ra thế? Con giận vì bố đến đón muộn à?

Minh Kỳ lắc đầu: Con không giận

- Thế có chuyện gì?

- Cô giáo nói sắp tới ngày hội gia đình. Ngày mai con phải mang một bức ảnh chụp cùng bố mẹ, nhưng nhà mình thì chẳng có ảnh nào chụp cùng nhau cả...

Hoài An vuốt tóc Minh Kỳ:

- Con lấy ảnh chụp cùng mẹ cũng được mà

- Nhưng con có cả bố, phải chụp cả bố chứ

An nghiêm giọng:

- Kỳ Kỳ! đừng nhõng nhẽo nữa, chúng ta không có ảnh thì làm sao mà mang đi được

-Ai bảo không có ảnh __ Huy ngắt lời An An__ Giờ chúng ta đi chụp vẫn kịp mà ^^

....

Tại công viên giải trí...

-Anh nói đi chụp ảnh, sao lại tới đây?

- Cô cứ vào đi

Hôm nay công viên có triển lãm tranh nên khá đông đúc. Minh Huy dắt bé Kỳ đi trước, An An đi phía sau anh.

Bỗng Kỳ ngược lên hỏi:

- Bố không thích mẹ à?

Huy ngạc nhiên:

- Sao con lại nói vậy?

- Tại con không thấy bố nắm tay mẹ.

- Cứ thích là phải nắm tay sao?

- Đương nhiên rồi!

Huy bật cười rồi quay lại nắm lấy tay An An

Cô bất ngờ, định rút tay lại nhưng đã bị anh giữ chặt.

- Để im đi, cô muốn Minh Kỳ thấy bố mẹ nó không hạnh phúc à?__ Huy ghé sát vào tai An, nói nhỏ.

Rồi anh quay sang nhìn Kỳ:

- Như vậy đã được chưa?

Thằng bé gật đầu, cười tí mắt:

- Mẹ không nắm tay bố là sẽ bị lạc đấy

...

- Cô muốn chơi gì?

- Cái này được không?__ An An suy nghĩ một lát rồi chỉ tay vào tủ kính của trò ghép thú bông.

Huy nhếch mép cười chế diễu:

- Cái đấy chỉ dùng để lừa trẻ con thôi. Cô sẽ không bao giờ lấy được gấu bông trong đó đâu

Hoài An thất vọng nhăn mặt:

- Vậy lần sau anh đừng hỏi tôi cho nhanh

An dắt bé Kỳ định đi tiếp, Huy bỗng ngăn cô lại:

- Từ từ đã...cô cứ chơi đi, thử xem tôi nói có đúng không.

Chiếc móc đã chạm được vào con gấu.

- Mẹ cố lên, sắp lấy được rồi__ Kỳ Kỳ đứng bên cạnh cổ vũ tinh thần cho Hoài An

Đáng tiếc, vừa lên được 2cm thì con gấu nhỏ đã rơi. An thở dài:

- Đúng là không lấy được gì thật...

- Chơi như thế thì sao mà ghép được gấu bông__ Minh Huy kéo cô sang một bên, dành lấy cái máy

An An ngạc nhiên trở mắt nhìn Huy đang đòi chơi trò mà anh vừa gọi là “lừa trẻ con”

30 phút sau

Minh Kỳ kéo nhẹ áo anh:

- Chúng ta phải đứng đây đến khi nào vậy bố?

- Kỳ Kỳ chờ bố một lát. Bố sắp lấy được rồi này

- Bố nói câu này từ nãy rồi đấy. Hay để con và mẹ ra kia chơi nhé

Minh Kỳ vẫy cánh tay nhỏ chào bố rồi cùng mẹ đi về phía nhà bóng.

...

Chiếc kẹp lại chạm vào 1 chú gấu. Minh Huy dường như nín thở dõi theo

- Ôi được rồi!

Anh không giấu nổi niềm vui, liền chạy đi tìm Hoài An

- An An! An An!...nhìn này!

Minh Huy đưa con gấu bông nhỏ mà anh vừa lấy được cho cô.

- “Đẹp không?”__ Huy cười tươi hết cỡ, ánh mắt đầy hi vọng.

Nhìn bộ dạng của anh lúc này rất giống một đứa trẻ.

- Oa! Bố giỏi quá!__ Kỳ vỗ tay thích thú.

Minh Huy bế con lên, cùng chờ đợi câu trả lời của cô

An nhoẻn miệng cười, chậm rãi gật đầu rồi đón lấy con gấu bông từ tay Huy

- Cảm ơn. __ An An nhìn anh, đôi mắt lấp lánh niềm vui

Hoài An cười thực sự rất đẹp.

Nụ cười trong trẻo của cô khiến tim anh nhức nhối muốn nhảy ra ngoài.

- Không có gì__ Minh Huy nhanh chóng rời mắt khỏi nụ cười, che dấu vẻ lúng túng của mình __ Giờ chúng ta đi chụp ảnh thôi

Đứng trước ống kính máy ảnh

Anh lén nhìn cô, khoảnh khắc ấy cũng là lúc Huy quyết định đặt lên môi An An một nụ hôn dịu dàng như cơn gió thoảng qua. Hôn rất nhẹ và nhanh chóng kết thúc, nhưng máy ảnh đã kịp nắm lấy giây phút này.

An kinh ngạc nhìn anh. Nụ hôn bất ngờ khiến cô chẳng kịp phản ứng.

Chụp ảnh đã xong từ lâu nhưng Hoài An vẫn chưa hết căng thẳng, mặt đỏ bừng lên.

Minh Huy không chịu nổi bầu không khí này, đành lên tiếng:

- Cô sao thế? Tôi chỉ muốn bức ảnh đẹp hơn thôi mà

9.30 p.m

Huy ngồi đọc sách trong phòng ngủ. An An khẽ mở cửa bước vào.

- Kỳ Kỳ ngủ rồi à?_ Anh hỏi

Um_ Cô gật đầu rồi ngồi lên giường ôm chiếc gối nhỏ:

- Anh không đi đâu sao?

Minh Huy gấp quyển sách, quay sang nhìn Hoài An:

- Nửa đêm rồi tôi còn đi đâu được. Cô không muốn thấy tôi à?

- Không phải ý đó..._ An lí nhí

Anh cất sách lên giá rồi đi ra phía giường

Huy vừa ngồi xuống, An An liền đứng bật dậy lùi ra xa: “Hôm nay tôi sẽ sang phòng Kỳ Kỳ ngủ!”

Anh nhìn bộ dạng hốt hoảng của cô, cố nén cười:

-Ở đây đi. Tôi không ăn thịt cô đâu mà sợ

Hoài An chần chừ một lát rồi cũng nằm xuống giường, quay lưng về phía Huy

- “Từ giờ tôi sẽ không...”_ Anh dừng lại ho khan một tiếng _ “Thế nên cô khỏi lo”

“À, còn việc này...”_ Huy ngồi dậy mở ngăn kéo lấy ra một chiếc hộp nhỏ, đưa cho An:

- Đeo vào đi

An An quay lại nhìn Minh Huy rồi nhìn chiếc hộp

- Đây là nhẫn cưới. Chúng ta đăng kí kết hôn rồi thì cô nên đeo vào

Hoài An còn đang ngạc nhiên thì Huy đã lấy chiếc nhẫn ra, đeo vào tay cô. Anh nhìn mặt:

- Làm gì cũng chậm chạp

Rồi Huy nằm xuống quay mặt vào trong. An An ngồi ngẩn ngơ nhìn chiếc nhẫn đang sáng lấp lánh trên tay mình, trong mắt ánh lên một tia hạnh phúc...

Chap này rất hạnh phúc vì vậy chap sau mình sẽ cho ngược “điên đảo” luôn :vvv

23. Chap 23

Thôi theo lời mọi người nên Sam giảm độ “ngược” đi rồi đây :))

Sáng hôm sau...

Hoài An dậy rất sớm, cùng dì Cúc làm bữa sáng

Minh Huy đang chuẩn bị quần áo để đi làm thì An An bước vào:

- Anh xong chưa? Ra ăn sáng đi

Huy thất vọng chiếc cà vạt rồi cầm cặp tài liệu định đi ra.

- Hình như nó hơi lệch__ Hoài An tiện tay chỉnh lại cà vạt cho anh

Minh Huy nhìn người con gái đối diện mình, khẽ mỉm cười.

- Xong rồi __ Cô ngược lên, tình cờ chạm phải đôi mắt anh.

Hai tai chỉ trong chốc lát đã nóng bừng lên. An An vội cụp mắt xuống:

- Tôi...tôi chỉ muốn giúp...

- Tôi biết. Cô sang gọi Minh Kỳ đi , tôi ra trước đây__ Nói rồi Huy đi thẳng ra ngoài

Hoài An nhìn theo anh, thở dài.

...

Minh Huy ăn xong liền khoác áo vest, đi tới ghế Kỳ Kỳ, hôn nhẹ lên trán con:

- Bố đi làm nhé

Kỳ gật đầu: “Bố đi cẩn thận”

Huy nhìn sang An: - Tôi đi làm luôn đây

Huy vừa quay người, bé Kỳ liền thắc mắc:

- Sao bố không hôn tạm biệt mẹ?

Cả hai ngạc nhiên nhìn con, không biết nên nói gì. Khi Huy định đi tới chỗ An An thì cũng là lúc cô đứng dậy:

- Để mẹ vào lấy balo cho con

Một chút hụt hẫng, anh nói: “Mẹ con không thích bố làm vậy đâu”

An An đang dọn dẹp bàn làm việc của Huy thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại

- Hoàng Nam...?__ Cô nhìn vào dòng chữ trên màn hình

- Alo

- Anh đây

- Uh. Anh gọi em có chuyện gì không?

- An An, anh đang đứng dưới cửa khu chung cư nhà em. Anh gặp em được không?

Vài giây bất ngờ, cô gật đầu:

- Được. Chờ em một lát

Nói rồi An ra phòng khách:

- Dì Cúc, cháu đi có việc một chút rồi về

.....

Tại một quán cafe nhỏ...

- Anh Nam, sao hôm nay anh lại tới đây?

- Anh cũng không biết nữa... chắc tại anh nhớ em

Hoài An thoáng bối rối:

- Anh nói gì lạ vậy?

*****

Bên ngoài là ngã tư, xe cô đi lại tấp nập. Một chiếc xe dừng đèn đỏ trước cửa quán cafe. Là xe của Mai Ngọc.

- Gì thế kia?...Hoài An?__ cô nheo mắt kĩ lại

- Không ngờ cô ta cũng ghê gớm thật. Định phản bội anh Huy lần nữa sao? Đồ xấu xa!__ Cô nắm chặt vào vô-lăng ô tô

*****

Nam vẫn nhìn chăm chú nhìn cô:

- Sao em không cho Minh Kỳ đến nhà anh chơi

An cười nhẹ nhàng:

- Chắc chắn em sẽ cho thằng bé về cảm ơn anh và chị Hạnh, nhưng em thấy...bây giờ chưa thích hợp

- Vậy khi nào mới thích hợp?!__ Nam gắt lên. Rồi anh nắm chặt lấy tay cô:

” Anh thực sự rất nhớ em và bé Kỳ...An An, em có thể suy nghĩ lại một lần được không?”

Hoài An hoảng hốt rút tay lại:

- Hoàng Nam, em sẽ nói rõ cho anh lần cuối...Người em yêu khi trước, bây giờ và mãi mãi về sau...chỉ có một mình Minh Huy...dù anh ấy hận em, ghét em, thì em cũng sẽ yêu anh ấy...__ Mắt An đỏ hoe__ “Em xin lỗi nếu đã làm anh thất vọng...giờ em phải về đây”

An An đi nhanh ra phía cửa, bỏ lại Hoàng Nam đau khổ gọi tên cô

*****

Mai Ngọc bấm số gọi cho Huy:

- Còn muốn nói gì với tôi nữa?__ Giọng Huy lạnh lùng vang lên ở đầu dây bên kia

- Đúng là em không còn gì để nói với anh, nhưng lần này em gọi điện chỉ vì muốn nhắc nhở. Anh nên để ý một chút tới cô vợ của mình đi, cẩn thận có ngày sẽ phải ở một mình với cái sừng trên đầu đấy.

- Cô đang nói cái gì đấy?__ Huy nhăn mặt

- Anh vẫn không hiểu à? Vừa nãy em nhìn thấy vợ anh đang ngồi trong quán cafe với người yêu cũ đấy

Nghệ tới đây, mặt Minh Huy tối sầm lại, lông mày khê giật giật:

- Việc này không cần cô bận tâm. Lần sau đừng gọi điện thoại cho tôi nữa

—

Anh nhanh chóng gọi về nhà. Là dì Cúc nghe máy

- Dì cho tôi gặp An An

- Cô ấy vừa đi ra ngoài một lát rồi, cậu có việc gì cần nhắn lại không?

- Thôi không cần đâu

Huy tắt máy, trong lòng không ngừng nghĩ ngợi: Chẳng lẽ những gì Mai Ngọc nói là sự thật?...không thể nào!

Anh gạt ý nghĩ ấy ra khỏi đầu, gọi điện thoại cho vợ

....

Hoài An đang trên đường về nhà, thấy Minh Huy gọi, cô chợt giật mình. An ho một tiếng lấy lại giọng rồi nhắc máy:

- Tôi đây

- Cô đang ở đâu?
- Hả...tôi đang ở...ở nhà
- Ở nhà? _ Huy hỏi lại
- ...um, có chuyện gì à?
- Không _ Huy dập máy, không nói gì thêm
- An An ngạc nhiên nhưng rồi cũng định thần lại, nhanh chóng bắt taxi đi về.

...

Minh Huy nghiêng chặt răng, đập mạnh tay xuống mặt bàn. Mắt anh lạnh lẽo nhìn vào bức ảnh chụp cùng An và bé Kỳ ở công viên.

- Cô đang ở nhà sao?

Chỗ giấy tờ bị hất xuống đất, anh gào lên: “Sao phải giấu tôi!!”

Môi Huy khê run lên

“Tách!”

Giọt nước long lanh rơi vào bức ảnh, giữa nụ cười của Hoài An...

Hết giờ làm việc, Minh Huy vỗ vai thư kí Lâm:

- Anh rảnh không? Đi bar uống rượu cùng tôi

Anh Lâm quay lại nhìn Huy:

- Hôm nay là sinh nhật vợ tôi, để khi khác nhé. Mà anh không về đi, cũng muộn rồi, chị nhà sẽ giận đó.

Huy cười nhạt:

- Chỉ sợ cô ta còn muốn tặng tôi cho người phụ nữ khác ấy chứ...Thôi anh về trước đi, tôi đi một mình vậy

Chiếc xe đỏ rực dừng lại trước cổng quán bar sang trọng bậc nhất thành phố.

Với vẻ cuốn hút và lịch lãm của mình, chỉ cần xuống xe là đã có rất nhiều cô nàng chân dài với trang sức lấp lánh vây quanh Huy.

- Em mời anh một ly được không? _ Cô gái kia một tay cầm ly rượu, một tay sờ nhẹ lên cổ áo anh

Huy nhếch mép cười, nhìn cô gái nóng bỏng đứng trước mặt mình:

- “Được thôi. Hôm nay các cô muốn gì tôi cũng chiều. Tâm trạng của tôi bây giờ rất tốt. Tôi sẽ bao trọn quán bar này trong đêm nay!”

Minh Huy đứng lên nói lớn. Rất nhiều tiếng vỗ tay, tiếng cổ vũ xung quanh anh.

Dưới ánh đèn mờ ảo, Huy nở một nụ cười, nụ cười chua xót...

24. Chap 24

Hoài An gọi cho Minh Huy nhưng anh không nghe máy. Đã 11h đêm rồi mà Huy vẫn chưa về. Cô sốt ruột đứng ngồi không yên, vừa giận lại vừa lo cho anh.

Bỗng điện thoại cô reo lên, một tin nhắn mới.

MinhHuy? Saoanhấypháinhắntin? Minhvừagọiđếnthìkhôngnghemáy... An An do dự một lúc mới dám mở tin nhắn ra.

Cô hoàn toàn sững sờ khi đọc được những dòng chữ trên màn hình điện thoại:

”Chị có muốn đến đón chồng về không? Hình như anh ấy say quá rồi ;)”

Bên dưới đính kèm một bức ảnh. Bức ảnh được chụp tại quán bar, trong ánh đèn huyền ảo, nhưng An vẫn nhìn thấy rõ người trong ảnh là Huy - đang trao cho cô gái xinh đẹp, quyến rũ bên cạnh một nụ hôn ngọt ngào...

Mắt An An nhòa đi. Chiếc điện thoại trên tay cô rơi xuống đất. Một giọt nước mắt trong suốt cũng rơi theo... Cô không đứng vững nổi nữa mà ngã quỵ xuống sàn. Một cảm giác lạnh buốt chạy dọc cơ thể.

Việc thử lúc này cũng thật khó khăn đối với Hoài An. Cô đưa cánh tay lên chạm nhẹ vào trái tim như vừa bị ai đó bóp nghẹt của mình.

- MinhHuy...tạisaoanhnữlâmvậy?

...lầnnàytimemthựcsựrấtđau...rấtđau...anhbiếtkhông?

An cắn chặt lấy đôi môi tái nhợt của mình. Khi không còn đủ sức để khóc nữa, cô ngủ thiếp đi bên cạnh chiếc giường đôi của hai người...

7.30am

Minh Kỳ mở cửa phòng chạy vào chỗ Hoài An:

- Mẹ, hôm nay mẹ dậy muộn hơn cả con đây

Cô khó nhọc mở mắt nhìn bé Kỳ, gương cười:

- Hôm nay mẹ hơi mệt, con ra bảo bà Cúc đưa đi học nhé

- Mẹ An An bị ốm à? _ Kỳ nhón chân sờ lên trán mẹ

An lắc đầu: “Mẹ không sao, con mau ra ăn sáng đi”

- Bố đâu rồi hả mẹ?

-...bố có việc bận nên đã đi từ sáng sớm rồi__ Cô vuốt nhẹ tóc con

- Vậy bây giờ con đi học thì ai sẽ chăm sóc ẹ?

- Kỳ Kỳ, mẹ không sao mà :)

Hoài An vừa ngồi dậy đã cảm thấy chóng mặt, cổ họng khô rát:

“Hìnhnhưminhnhỏmthậtrồi”

Cô thở dài, mặc thêm áo khoác rồi định ra ngoài mua thuốc

Đúng lúc này Minh Huy cũng vừa về tới nhà. Anh nhìn cô, gương mặt không chút biểu cảm. An An cũng nhìn thẳng vào Huy.

- Đồ ăn sáng dì Cúc để trong bếp, nếu đói anh có thể vào ăn__ Nói rồi cô tiếp tục đi ra phía cửa

- Cô đi đâu?!_ Huy quát

An chưa kịp trả lời Anh nắm lấy cổ tay kéo lại:

“Cô không muốn biết hôm qua tôi đã ở đâu sao?”

An An sợ hãi khi bị ép sát vào tường, nhưng cô vẫn cố gắng lấy lại bình tĩnh:

- Tôi cần phải biết ư?

Minh Huy trừng mắt lên nhìn cô:

- không muốn biết?...à phải rồi, tôi đi như vậy thì càng thuận lợi cho cô và người tình cũ ở bên nhau đúng không? Đi cùng hắn ta luôn đi!

~ Anh... - An run rẩy nói không thành lời, nước mắt ướt đầm cả gương mặt

- Oan ức lắm sao mà khóc? Không biết chừng Minh Kỳ là con của hắn cũng nên!

“Bốp!”

Một âm thanh lạnh lùng, khô khốc vang lên. An An không giữ nổi bình tĩnh, tặng cho anh một cái tát.

- Anh biết tôi đang nghĩ gì không? Tôi đang hoài nghi về quyết định của mình.....Quyết định quay lại bên anh...

Cô ngược nhìn Huy, ánh mắt chứa đựng sự thất vọng tột cùng

An An quay người định bỏ đi nhưng bước chân bỗng trở nên loạng choạng, đầu óc tối sầm xuống. Cô ngã lịm trên tay Minh Huy.

Anh thực sự ngạc nhiên trước những gì đang diễn ra. Sau 1 giây định thần lại, Huy hét hoảng bết xốc cô lên: Hoài An! Hoài An!...

Anh chạy thẳng ra cửa: “Mau gọi cấp cứu...cấp cứu!” _ Huy gào lên

---

Bác sĩ vừa đi ra, Minh Huy vội vàng hỏi:

- Vợ tôi...vợ rồi sao rồi hả?!!!

Vị bác sĩ cười hiền từ:

- Vợ anh không sao, cô ấy chỉ bị cảm và suy nhược thôi. Nghỉ ngơi một lát sẽ ổn

Huy đẩy bác sĩ sang một bên rồi lao vào phòng bệnh, khẽ hôn nhẹ lên trán An An:

- Không sao thì tốt rồi.

Một giọt nước mắt lăn nhanh xuống gò má, anh thở phào nhẹ nhõm đi ra ngoài, lấy điện thoại gọi ột người...

Một lát sau, Hoàng Nam học tốc chạy đến, nắm lấy cổ áo Huy:

- Hoài An đâu? Sao cô ấy phải tới bệnh viện?

Minh Huy nhìn ra cửa sổ, ánh mắt vô hồn lạnh lẽo:

- Cô ấy đang ngủ, chút nữa sẽ dậy thôi. Khi nào An An tỉnh, hãy đưa cô ấy về đi...Tôi không muốn làm trưởng ngại cảm trở tình yêu của hai người...

- Sao cơ?_ Nam hỏi lại

- Tôi nói là hãy đưa cô ta đi cùng anh luôn đi! Đừng lén lút sau lưng tôi...Tôi ghét cái cảm giác bị phản bội, anh hiểu chứ?_ Huy gằn giọng

Nam cười nhạt nhìn Minh Huy:

- Chúng ta ra chỗ nào yên tĩnh nói chuyện được không?

....

Cả hai vừa bước chân lên sân thượng bệnh viện, Hoàng Nam liền bắt ngờ quay lại đâm mạnh vào bụng Huy.

- Anh làm cái quái gì vậy?_ Minh Huy nhăn mặt hét lớn

Nam vẫn hung hăng, liên tục đâm vào người Huy: ” Chính bố anh là người đã bắt Hoài An phải rời xa anh. Cô ấy chưa từng nhận bất cứ đồng tiền nào từ ông Thiên. Hàng tháng An vẫn gửi tiền trả nợ cho các người đấy!! Hôm nay tôi phải đánh cho anh tỉnh ra mới được! Anh là tổng giám đốc mà không biết phân biệt phải trái, đúng sai à!!!!”

“Gửi tiền...trả nợ...” _ Huy vô thức nhắc lại

Khi thấy vết máu rỉ ra trên miệng Minh Huy, Hoàng Nam mới dừng tay, ngồi thụp xuống đất.

” Cô ấy đã một mình chịu đựng cực khổ như thế nào anh biết không?” _ Nam lấy tay lau nước mắt, nhìn lên bầu trời xa xôi

- Lúc mới đến thuê nhà tôi, An đã mang thai rồi. Cô ấy ngày ngày vác bụng bầu đi làm thêm mọi việc mà chưa từng oán trách hay nhắc tới bố đứa bé. Ngày Hoài An sinh, cả nhà tôi đều đi vắng, cô ấy tự mình gọi taxi đến bệnh viện. Bé Kỳ để non 2 tháng nên rất khó chăm sóc. Đây là khoảng thời gian duy nhất cô ấy cần tới sự giúp đỡ của tôi. Sau khi Minh Kỳ đủ cứng cáp, cô ấy lại lao vào công việc. Đã có lần, tôi mong muốn được chăm sóc cho 2 mẹ con An An nhưng cô ấy không đồng ý. Anh biết tại sao không? Vì cô ấy quá yêu bố bé Kỳ. Việc duy nhất tôi được làm đó là trở thành một người chú tốt bụng của cậu nhóc....

Tuy không nói ra, nhưng tôi biết, ngày nào An cũng mong anh tới tìm mẹ con cô ấy...

Rồi bây giờ thì sao? “bố siêu nhân” xuất hiện và mang tới đau khổ cho hai mẹ con An An?

Đồ ngu! Anh có não không đấy? Anh không hiểu hay cố tình không hiểu rằng An An rất yêu anh??

Minh Huy như mất hết tri giác, nằm lặng thinh nhìn lên bầu trời. Vết máu trên khóe miệng đỏ thẫm dưới hoàng hôn. Anh nhắm mắt lại, lông mày khẽ động đậy. Hai hàng nước mắt chảy dài rồi rơi xuống đất. Lòng anh giờ đang rối như tơ vò, trái tim vỡ tan thành trăm mảnh.

HoàiAn...tìnhyêucủam...anhkhôngxứng....

25. Chap 25

Sao các nàng lại nỡ ghét anh Huy :’(

Minh Huy thần thờ đi xuống phòng bệnh. Anh ngồi trên ghế, lặng lẽ nhìn Hoài An

An An khẽ cựa mình, mở mắt:

- Minh Huy...? _ Giọng cô yếu ớt gọi tên anh

Huy ôm chầm lấy bờ vai bé nhỏ của An, òa khóc như một đứa trẻ:

“Sao em làm vậy? Em muốn anh phải ân hận suốt cuộc đời thì em mới vui à? Sao lại khiến anh trở Các nàng đừng ghét anh Huy mà :(((kẻo xấu xa như thế này... Hoàng Nam đã nói tất cả cho anh rồi...Em có biết anh đau lòng đến chừng nào không ?”

- Anh...anh biết rồi sao...?

Huy gật đầu, vẫn ôm chặt lấy cô.

Hoài An rơi nước mắt, nén lòng đẩy anh ra:

- Minh Huy, tới qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều...có lẽ chúng ta cần thêm thời gian...

Anh tròn mắt nhìn cô, thực sự bất ngờ:

- Em...nói gì vậy?

An An đứng dậy, đi ra cửa:

- Không cần ở đây nữa đâu, tôi chỉ bị cảm thông thường thôi mà. Anh có việc gì thì cứ đi trước, lát nữa tôi sẽ tự gọi taxi về

- Hoài An!...Em đứng lại cho anh!

Minh Huy đuổi theo, nắm chặt lấy cổ tay

- Bỏ tôi ra!__ An cau mày cố rút lại cánh tay đang bị anh siết chặt.

Huy coi như không nghe thấy gì, cứ thế dùng sức kéo cô ra xe.

Chiếc xe của Minh Huy lao nhanh như một cơn gió trên đường.

- Anh đi chậm lại đi!!!__ An An hét tới khản giọng

Huy không để ý tới lời nói của An, vẫn tập trung lái xe.

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại trước đôi hoa nhỏ năm xưa. Hoài An bước ra khỏi xe:

- Sao lại đưa tôi tới đây? Tôi muốn về nhà cơ mà...__ Cô lay lay tay anh, nước mắt không hiểu sao bắt chợt rơi xuống

-Đừng có xưng tôi với anh nữa!... chúng ta sẽ không về...Cứ ở đây và nói ra tất cả mọi chuyện đi, trút hết tức giận vào anh đi, đừng một mình chịu đựng nữa, anh xin em đấy...

Hoài An ngược đôi mắt đầm lệ nhìn anh:

- Anh muốn em kể về cái gì đây? Sự lo lắng khi nhận được tin mình có thai à? Hay muốn nghe kể về cách những người hàng xóm bàn tán chỉ trích về em? Anh có biết em đã sợ hãi đến mức nào khi sắp sinh mà chẳng có ai bên cạnh không?

Em chịu đựng tất cả vì em tưởng mình có thể quên anh. Nhưng rồi cuộc thì em vẫn không làm được. Em đau khổ chờ đợi, đợi một ngày anh về bên em...

Tất cả là do em đã lựa chọn, nên em sẵn sàng một mình chấp nhận nỗi đau này...

- Tại sao khi anh đến, em lại không nói ra????

- Anh có hiểu được cái cảm giác hụt hẫng khi anh hỏi em là ai không? ...Sợ mình sẽ lại yêu anh nên em đã không nói sự thật cho anh biết.

- Muốn giấu thì phải giấu cho kĩ vào chứ?!! Sao lại cứ để anh tự tìm được, để anh càng thêm hiểu lầm, càng thêm hận em...__ Nước mắt không ngừng tuôn rơi, Huy gào lên

- Cảm giác đó thật khó chịu khi em cố tự lừa dối bản thân mình rằng em không yêu anh...

Nếu khi đó em nghĩ cho bản thân, nghĩ cho con chúng ta nhiều hơn một chút thì có lẽ em đã ở lại...

Nhưng sức chịu đựng của em cũng có hạn...tại sao anh lại để cô ta gửi cho em bức ảnh đấy? Em đã làm gì sai à?...Giá như anh đừng cho em hy vọng...Sao lại đâm một nhát dao vào tim em như thế...Minh Huy?

- Em nói gì thế? Tin nhắn nào?__ Huy ngạc nhiên hỏi cô rồi lấy điện thoại từ trong túi áo ra kiểm tra. Huy giật mình nhìn vào điện thoại. Chính anh cũng ngỡ sẽ không kém gì An.

Nghĩ lại những gì mình đã nói với cô sáng nay, lòng anh chợt thất lại. Huy vươn tay kéo An An vào lòng mình gào lên: " Sao lại im lặng chứ? Sao lại không nói với anh? Em làm anh muốn tự giết chết mình đấy!!!

Hoài An chậm rãi vòng tay ôm lấy Huy, nước mắt tủi thân trào ra, thấm vào áo anh.

Một cơn gió thổi qua, cánh hoa yếu mềm khẽ rơi xuống.

Minh Huy hôn nhẹ lên tóc cô:

- Đừng khóc...Anh chưa bao giờ làm điều gì có lỗi với em cả...Em có tin ah không?

An An nhẹ gật đầu. Huy không cầm được nước mắt, cúi xuống hôn lên môi cô: "Cảm ơn em"

Nắng chiều nhạt dần bao phủ khắp không gian. Trong giây phút ấy, hai trái tim đã hòa chung nhịp đập, mọi hiểu lầm đều tan vỡ, chỉ còn lại niềm hạnh phúc vô bờ...

Quá khứ...

Minh Huy uống rất nhiều rượu, anh không còn tỉnh táo nữa. Cô ả ngồi cạnh chán nản giật lấy li rượu trên tay Huy:

- Anh uống quá nhiều rồi, chẳng phải chúng ta nên tìm nơi nào đó để “nghỉ ngơi” sao?

Huy quay sang định lấy lại li rượu. Khi nhìn vào mắt cô gái kia, anh lại ngỡ là Hoài An:

- An An? Sao em lại đến đây?

- An An nào chứ?__ Cô gái tròn mắt ngạc nhiên

Huy không chần chừ đặt lên môi người con gái kia một nụ hôn. Cô gái đó cũng không bỏ qua cơ hội này, ôm lấy anh chặt hơn. Bọn trẻ cô ta thì nhau chụp ảnh, hò hét.

Minh Huy hơi cau mày. Hoài An chưa bao giờ đáp lại nụ hôn của anh...tại sao hôm nay...

Huy nghi ngờ đẩy cô gái kia ra:

- Không phải Hoài An của tôi!!...Cút hết đi!!!!__ Anh hét lớn rồi gục xuống bàn: Hoài An, anh rất nhớ em...

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc. Còn cô gái kia thì tức giận đến đỏ cả mặt. Cô ta nói nhỏ với “đàn em”:

- Lấy điện thoại của anh ta rồi gửi bức ảnh vừa nãy tới số của vợ anh ta cho chị

- Đồ điên, dám đẩy tôi ra sao?__ Cô gái kia nhếch mép diễu cợt...

---

26. Chap 26 (end)

Huy và An vẫn chưa về nên bé Kỳ được trợ lý Lâm đến đón.

- Chú ơi bố mẹ cháu đi đâu thế ạ?

- Chú cũng không biết nữa.

Hay chúng ta đến công ty tìm bố cháu được không? Cháu có việc muốn nói với bố

Anh Lâm xoa đầu Minh Kỳ:

- Cũng được. Nhưng chúng ta chỉ vào công ty một lát thôi đấy

Hoan hô!__ Kỳ gật đầu, cười tí mắt

Cả hai đi tới phòng tổng giám đốc.

- Hình như bố cháu không có ở đây rồi

- Vậy bố Huy đi đâu chứ? Cả mẹ nữa...__ Kỳ Kỳ buồn bã.

Thôi chúng ta cứ về nhà đã nhé__ Anh Lâm dắt Kỳ ra phía cầu thang máy.

- A! Ông nội!__ Minh Kỳ vui mừng khi nhìn thấy ông Thiên

- Chào chủ tịch!_ Trợ lý Lâm cúi đầu chào rồi nhanh chóng kéo cậu bé lại: “Kỳ Kỳ không được làm phiên chủ tịch, chúng ta đi về thôi”

- Nhưng cháu muốn về cùng ông nội...

- Sao thằng bé lại ở đây?_ Ông Thiên nhăn trán

- À bé Kỳ vừa từ trường mầm non về muốn đến tìm bố nhưng anh Huy không có ở đây ạ.

- Cháu về cùng ông được không ạ?_ Minh Kỳ kéo nhẹ gấu áo vest của chủ tịch.

Nhìn thấy ánh mắt trong veo của cậu nhóc, ông Thiên bất chợt nghĩ tới Minh Huy. Ngày bé, Huy đã từng nói với cô giáo rằng niềm mơ ước của anh là được một lần cùng bố đi câu cá. Nhưng vì công việc quá bận rộn nên ông không có nhiều thời gian dành cho con...

Bỗng anh Lâm lên tiếng:

- Chủ tịch không phải lo đâu. Tôi sẽ đưa cậu bé về ngay

Kỳ cố đứng lại, ngược lên chờ câu trả lời của ông nội.

- Cứ để tôi đưa thằng bé về...Dù gì tôi cũng xong việc rồi.

Thế là Minh Kỳ lon ton chạy theo ông đi ra xe.

- Ông nội, ông ăn kẹo đi_ Minh Kỳ lấy từ trong balo một chiếc kẹo nhỏ rồi đặt vào tay ông Thiên.

- Ta không thích kẹo

- Vậy ông thích nói chuyện với cháu không ạ?

- Thì ta vẫn đang nói chuyện với cháu đây.

- Sao ông không đến nhà cháu chơi? Trước đây, khi chờ mãi mà bố siêu nhân không về, cháu đã rất nhớ bố. Chắc bây giờ bố cháu cũng đang nhớ ông đấy ạ.

- Cháu và mẹ sống ở ngoại ô có tốt không?

- Chỗ đó rất đẹp, có rất nhiều cây, buổi chiều cháu còn được chơi ra sân cùng các bạn nữa.

- Vậy cháu có muốn quay lại đó không?

- ...Nếu bố đi cùng thì cháu mới về. Ở đó mẹ An phải làm rất nhiều việc. Hàng ngày mẹ phải làm ở quán ăn, buổi chiều lại đến nhà sách. Cháu không muốn mẹ bận chút nào.

- Nghe nói cháu và mẹ còn được một người tên Nam chăm sóc mà?

- Chú Nam hay đưa cháu tới trường. Nhưng mẹ cháu bảo việc gì mình tự làm được thì không nên dựa vào người khác. Vậy nên chỉ khi nào mẹ bận quá mới nhờ chú ấy đón cháu.

Thì ra con bé đã một mình nuôi con...

King koong...

Nghe thấy tiếng chuông, Hoài An ra mở cửa. Một chút ngạc nhiên nhưng cô vẫn mỉm cười, khẽ cúi chào.

Minh Huy cũng từ phòng làm việc đi ra phía cửa:

” An An, ai vậy?”

Anh bất ngờ nhìn ông Thiên đang dắt Minh Kỳ đi vào. Thằng bé cười tươi nói với bố: ” ông nội đưa con về này!”

Ông Thiên ngồi xuống ghế sofa:

- Hai đứa muốn làm gì thì làm, nhưng nên nhớ là mình vẫn còn một đứa con đấy. Sao lại để cho thằng bé phải tới công ty tìm bố như thế?

- Hôm nay cô ấy..._Huy định nói nhưng An đã nhanh chóng kéo tay anh lại, nhẹ lắc đầu.

Rồi cô quay sang nói với ông Thiên:

- Cảm ơn bố đã đưa Minh Kỳ về nhà. Tại hôm nay chúng con có việc bận nên mới nhờ anh Lâm tới đón Kỳ.

- Con đến tìm bố làm gì thế Kỳ?_ Huy hỏi

- À đúng rồi..._ Cậu bé mở balo rồi lấy ra một bức ảnh_ “Ảnh của chúng ta được giải nhất bố ạ ^^”_ Kỳ hớn hở khoe.

- Ông nhìn này, đây là ảnh cháu chụp cùng bố mẹ

Ông Thiên nhìn vào bức ảnh, khẽ nheo mắt: “Bố mẹ cháu có vẻ tình cảm quá nhỉ?”

Minh Huy đỏ mặt liền giật lại bức ảnh: “Minh Kỳ, đâu phải cái gì chúng ta cũng nên khoe”

Bé Kỳ cười tít mắt. Ông Thiên xoa đầu cậu nhóc rồi nhìn Huy:

- Ta có chuyện muốn nói với con.

—

Trong phòng đọc sách...

Anh ngồi đối diện bố:

- Được rồi, ông nói đi.

Chủ tịch thở dài:

- Minh Huy, ta biết con rất giận vì ta đã không nói sự thật cho con biết. Lúc đó, ta không thể đồng ý cho con lấy Hoài An. Con bé chỉ là một đứa con gái nghèo, ta sợ nó muốn lấy con nhằm mục đích được làm chủ gia tài này. Nhưng thật không ngờ, 5 năm qua, con bé đã một mình nuôi dạy Minh Kỳ. Rõ ràng nó có thể lựa chọn một cuộc đời mới. Ta thực sự khâm phục con bé. Số tiền An gửi cho ta để trả nợ ẹ nó vẫn còn nguyên. Hãy lấy số tiền đấy để tổ chức đám cưới. Vợ con phải chịu thiệt thòi quá nhiều rồi. Ta mong con hãy nắm chặt lấy tay người mà con đã chọn...

Minh Huy ngồi lặng im. Anh cúi đầu, nhắm chặt mắt, ngăn không cho hàng lệ chảy ra. Ông Thiên đứng dậy:

- Ta có việc phải đi về luôn rồi.

Chủ tịch vừa đi ra đến cửa, Minh Huy chợt ngẩng lên gọi lớn:

- Khoan đã!_ Giọng anh run run, lạc đi: “Cảm ơn...cảm ơn bố”

~2 tháng sau...

Minh Huy chỉnh đi chỉnh lại bông hoa cài trên áo. Thỉnh thoảng anh mở hộp nhẫn ra ngắm nghía một lát rồi lại đóng vào. “Sắp đến giờ chưa?”_ Câu này đã được anh hỏi không biết bao nhiêu lần rồi. Rõ ràng Huy đang rất hồi hộp. Cuối cùng anh cũng không chờ nổi mà cầm bó hoa vào phòng trang điểm của cô dâu.

Minh Huy hé cửa bước vào và ngay lập tức ngẩn người khi nhìn thấy Hoài An. Tuy chưa trang điểm xong nhưng trông cô xinh đẹp như một thiên thần trong chiếc váy cô dâu trắng muốt.

- Ô...sao anh lại vào đây?

An quay ra nhìn Huy

- Anh...anh vào đưa hoa cho em

—

Dưới ánh đèn pha lê rực rỡ, Huy vừa trao chiếc nhẫn cưới cho cô, vừa nói nhỏ:

- Giây phút này, anh đã đợi từ rất lâu. Anh không biết đây là sự thật hay mình đang mơ nữa...

Hoài An nhìn Huy, nhoeo miệng cười:

- Đây là sự thật...Nếu là mơ, em sẽ cùng anh mơ đến trọn đời...

- An An...kể từ hôm nay, anh sẽ không bao giờ để em cảm thấy cô đơn hay buồn bã nữa. Nếu em cười, anh sẽ cùng cười với em. Nếu em khóc, anh sẽ là chỗ dựa vững chắc để che chở cho em...Cuộc sống sau này anh không chắc rằng sẽ êm đềm như ta mong đợi, nhưng điều duy nhất anh có thể khẳng định...đó là... Anh sẽ mãi yêu em

Nước mắt hạnh phúc lăn dài trên má Hoài An. Cô kiễng chân hôn lên môi anh. Cả khán phòng vang lên tiếng vỗ tay không ngừng. Minh Kỳ nhìn bố mẹ, cười khúc khích...

Ông Thiên cùng bé Kỳ về nhà:

Minh Kỳ, bố mẹ cháu sẽ đi hưởng tuần trăng mật. Cháu ở nhà, cùng ta đi câu cá nhé...

Hoài An từ phòng tắm bước ra, nhẹ nhàng nằm lên giường ôm lấy chồng.

- Minh Huy, nếu được chọn lại, anh có yêu em không?

- Nếu được chọn lại, anh sẽ không yêu em vì yêu anh đã khiến em đau khổ quá nhiều...

Suyt!_ An đặt tay lên môi anh_ “Nếu được chọn lại, chúng ta sẽ dừng cảm yêu nhau nhiều hơn”

Huy mỉm cười, hôn lên trán cô:

Đúng vậy...sẽ yêu nhau nhiều hơn....

Vậy bây giờ chúng ta thực hiện mong muốn có em cho Kỳ Kỳ nhé!

(Sẽ có ngoại truyện :3 b nào có ý kiến về cái tên của baby thứ 2 ko?)

27. Ngoại Truyện

Bé Kỳ đang ngồi chơi trong phòng. Hôm nay dì Cúc đi về quê nên chỉ có một mình Hoài An nấu cơm.

Vừa nghe thấy tiếng mở cửa, Kỳ liền chạy vội ra, mừng rỡ ôm chầm lấy Huy:- Bố!!

Anh cúi xuống thơm vào má cậu bé:

- Mẹ con đâu rồi?

- Mẹ đang nấu ăn bố ạ

Minh Huy đi vào bếp, ôm nhẹ lấy eo An An:

- Em làm nhiều món thế?

Cô nhìn anh mỉm cười:

- Anh nhớ hôm nay là ngày gì không?

- Hôm nay à?...Ngày gì vậy?

Nụ cười trên môi An vụt tắt. Cô khẽ thở dài, thầm tự an ủi: Côngviệccủaanhấyrất nhiều. Hômnaylàngày-baonhiềuchắcchàngnhớnlàsinhnhậtminh

- Thôi anh mang đồ ăn để ra bàn giúp em đi.

...

An An ngồi cạnh Minh Huy. Thỉnh thoảng cô lại lén nhìn anh. Huy vẫn “tập trung” ăn cơm mà chẳng để ý gì đến cô.

- Minh Huy...anh cố nhớ thử xem hôm nay là ngày gì

- Ngày gì thì em nói luôn đi! Anh bận lắm, làm sao mà nhớ hết được_Huy nhăn mặt

An ầm ỨC đặt bát xuống rồi bỏ vào phòng.

Anh ấy nỏ cái sao? Người ỨC giận phải là mình mới đúng.

Bỗng cô giật mình bởi tiếng gọi của Minh Kỳ:

- Mẹ Ơ!!! Ra đây nhanh lên!!

Hoài An mở cửa phòng đi ra. Cô thực sự bất ngờ khi nhìn thấy rất nhiều, rất nhiều bóng bay xung quanh nhà.

Huy bê bánh gato, mỉm cười:

- CHÚC MỪNG SINH NHẬT MẸ CỦA KỶ KỶ!!

- Con muốn bố tặng mẹ một bó hoa to thật to nhưng bố bảo mẹ đã có bông hoa to nhất là bố rồi_Minh Kỳ ngược lên nói với An An

Hoài An bật cười mà nước mắt cứ tuôn rơi. Cô vòng tay ôm chặt lấy Huy:

- Em tưởng anh quên rồi...

Anh vỗ nhẹ vào lưng cô:

- Đừng khóc, sẽ ướt hết áo anh đấy

- Sao anh bảo bạn nên không nhớ cơ mà

- Ờ anh bạn, cả ngày bạn nhớ em

An An tủm tủm cười:

- Anh biết nói những lời này từ khi nào thế?

- Hình như là từ khi anh yêu em đấy.

- BỐ!!_ Minh Kỳ lên tiếng “thông báo” về sự có mặt của mình.

- “À đúng rồi”_ Huy nhắc bỗng con lên_ “chúng ta ra ăn bánh thôi”

Minh Huy đang thu dọn tài liệu để chuẩn bị đi về thì chợt nhìn thấy hai voucher tại nhà hàng 5 sao mà hôm trước anh được tặng.

Vừa đi ra thang máy, Huy vừa lấy điện thoại gọi cho vợ.

- Alo_ Đầu dây bên kia nhắc máy

- An An, hôm nay em không cần nấu cơm đâu. 15’ nữa anh sẽ về đưa em đi ăn.

- Bây giờ chưa đi được. Em không có ở nhà

- Thế em đi đâu?_ Minh Huy ngạc nhiên

- Em đang ở bệnh viện...

- Cái gì?! Sao lại phải đến viện? Viện nào?_ Anh hốt hoảng hỏi liên tục

- Bệnh viện X. Nhưng em không sao...

- “Không sao cái gì mà không sao!!”_Huy ngắt lời_ “Ồ yên đấy anh sẽ đến ngay!”

Anh dập máy rồi chạy nhanh ra bãi đỗ xe.

.....

Một lát sau, Minh Huy đã có mặt tại bệnh viện

- Em đang ở đâu??? _ Anh hét lớn vào điện thoại.
- Em đang ở đại sảnh bệnh viện _Hoài An bình tĩnh trả lời
- Đại sảnh nào? Anh cũng đang ở đây sao không thấy em??
- Em đang ở phía sau anh đấy.

Huy quay đầu lại rồi chạy thẳng tới chỗ An An đang ngồi. Anh nắm chặt hai vai An, nhìn một lượt từ đầu đến chân cô: “Đâu? Đâu? Em bị thương ở đâu?”

Hoài An bật cười:

- Em bảo em bị thương lúc nào chứ?
- chị Lê Hoài An! _ Người y tá gọi
- Cô định ra lấy hồ sơ bệnh án nhưng chưa kịp đi thì Huy đã giằng lấy hồ sơ từ tay người y tá.
- Siêu âm? Sao lại phải siêu âm? Em bị đau dạ dày à?
- “Minh Huy!! Anh nói linh tinh cái gì thế?” _ An vừa giận vừa buồn cười
- “Cái anh này, vợ có thai lần 2 rồi mà cứ ngơ ngác chẳng biết gì” _Cô y tá cười.
- Sao cơ?...- Anh hỏi lại

Hoài An kéo tay Minh Huy:

“Đi ra ngoài đã, anh làm em xấu hổ quá đi mất”

Vừa ra tới cửa, Huy đột ngột đứng lại:

“Có thật không?”

An An không nhịn nổi cười, khẽ gật đầu:

“Em bé được gần 3 tháng rồi”

Anh kéo cô ôm trọn vào lòng, mắt ánh lên niềm vui:

- Không ngờ...lại sắp có một đứa trẻ nữa tranh dành em với anh rồi.

-
- Sao bố mẹ về muộn thế? Con chờ hai người từ nãy _ Kỳ xì mặt

Kỳ Kỳ, bố có tin vui cho con đây. Vì con rất nghe lời nên sắp được “thăng chức” thành anh cả rồi đấy

- Thật ạ? _ Minh Kỳ hớn hở

Huy chạm nhẹ vào bụng Hoài An: “Em bé đang dần lớn lên ở đây. Có thể sẽ phải chờ hơi lâu, nhưng trước khi làm anh, đây chính là thử thách rèn luyện tính kiên nhẫn cho con”

- Kiên nhẫn như lúc con chờ bố về phải không? Bố yên tâm con đợi được mà ^^

Minh Huy xoa đầu cậu con trai bé nhỏ: “Ừ, bố biết Minh Kỳ rất giỏi mà. Bố sẽ không để con phải chờ thêm lần nào nữa đâu”

....

10.30 pm

Sau khi hoàn thành hết số hợp đồng cần ký, Huy mới về phòng ngủ. Anh cẩn thận nằm xuống giường, cố không gây ra tiếng động nào.

- Anh xong việc rồi à? _ An khẽ hỏi.

- Em chưa ngủ sao?

- “Em đợi anh đấy” _ Cô mỉm cười gổi đầu lên tay Huy

Anh hôn nhẹ lên tóc An An:

- Lần sau cứ ngủ trước đi. Từ giờ em chỉ cần nghỉ ngơi thôi, việc nhà cứ để anh và dì Cúc làm được rồi.

An lắc đầu: “Thôi, ngồi không em buồn lắm, cứ để em làm đi. Hơn nữa lúc mang thai Minh Kỳ, em còn làm nhiều hơn cũng đâu có sao”

- Lúc ấy em đã vất vả quá nhiều rồi, bây giờ anh phải bắt em nghỉ bù, hiểu chưa?

- Nhưng...

- Không nói nữa _ Huy nghiêm giọng _ Anh quyết rồi đấy.

An An ôm lấy cánh tay Huy: Kệ anh, em đi ngủ đây.

---

5 tháng sau...

Bụng Hoài An ngày một lớn dần, bước chân của cô cũng nặng nề hơn. Cô nhóc này chắc chắn là lớn hơn anh Minh Kỳ hồi bé. Suốt ngày được “tắm bổ” không lớn mới là lạ.

- Dì Cúc, dì đi mua hộ cháu túi bỉm cho trẻ sơ sinh được không?

- Ừ. Bây giờ tôi cũng đang định đi ra siêu thị, để tôi mua luôn cho

- Cảm ơn dì

- Hai tuần nữa là sinh rồi nhỉ?

- Vâng :) _ An An áp tay lên bụng mình. Cô cảm nhận được còn có một nhịp tim nữa đang đập, dù rất khẽ.

- Thôi tôi đi đây _ Nói rồi dì cầm chiếc ví đi ra ngoài.

An vào phòng đan tiếp chiếc áo len cho em bé trong bụng. Chiếc áo cho Kỳ Kỳ đã đan xong từ hôm qua. Cô bất giác mỉm cười khi nghĩ tới hình ảnh hai thiên thần của mình mặc những chiếc áo do chính tay mẹ đan.

Chiếc áo len trên tay cô rơi xuống. Một cơn đau giữ dội chợt ập đến, Hoài An cắn răng ôm lấy bụng:

- Cô nhóc...không phải con đang đòi ra đấy chứ?...

Trần An ướt đầm mồ hôi. Cô gắng sức với lấy chiếc điện thoại trên bàn, ấn số 1 gọi cho Minh Huy. Không liên lạc được.

An An gọi hết lần này đến lần khác nhưng vẫn không ai nhấc máy.

- Minh Huy...nghe máy đi mà...

Cơn đau vẫn không có dấu hiệu suy giảm, An cố thở đều lấy lại bình tĩnh gọi xe cấp cứu..

Từ phòng họp đi ra, Minh Huy mở nguồn điện thoại: 14 cuộc gọi lỡ và 1 tin nhắn. Linh cảm có chuyện chẳng lành, anh vội mở tin nhắn: “Em sắp sinh rồi”

Chẳng kịp nghĩ gì, Huy lao vội ra xe, vừa đi vừa gọi lại cho Hoài An

- Alo _ Dì Cúc nghe máy

- Sao dì lại nghe...thế vợ tôi...vợ tôi đâu?_ Huy gào lên
- Cậu cứ bình tĩnh, tôi đang đưa cô ấy đến viện. Cũng may tôi về sớm, đúng lúc xe cấp cứu vừa tới.
- Được rồi tôi tới ngay_ Huy tắt máy rồi chuyển hướng tới bệnh viện.

....

- Dì Cúc! An An đâu?_ Huy thở không ra hơi, chạy tới chỗ dì Cúc.
- Cô An vừa vào phòng sinh rồi. Cậu ngồi đây chờ một lát đi.

Minh Huy ngồi xuống ghế mà lòng nóng như lửa đốt. Thỉnh thoảng lại quay sang hỏi dì Cúc:

- Sao lâu thế? Dì có chắc chắn là vợ tôi không sao không?
- Cậu đừng có mà nói gở! Cô ấy đang sinh thì phải lâu chứ!

Anh lo lắng không yên, đành chạy ra hỏi người bảo vệ trước cửa phòng sinh:

- Vợ tôi sắp xong chưa?
- Vợ anh đẻ thì làm sao tôi biết được
- Sao các người chẳng biết cái gì thế hả?!_ Huy gắt lên_ “Tránh ra! Tôi phải vào xem cô ấy có sao không!”_ Anh định đẩy cửa xông vào, cũng may hai người bảo vệ kịp ngăn lại.

Đúng lúc này tiếng khóc chào đời của đứa bé cất lên. Minh Huy mừng rơi nước mắt, thầm cảm ơn đất trời đã cho vợ anh được “mẹ tròn con vuông”

Huy đón lấy con từ tay cô y tá.

Conlambổ lo lắng đấy,cô nhóc

Minh Huy đưa con cho dì Cúc rồi đi tới chỗ Hoài An. Anh nắm chặt lấy tay cô:

- An An...em có đau lắm không?
- Tất nhiên là có rồi! Lúc đấy em rất sợ anh biết không? Sao anh không nghe máy hả?? Thế là cả 2 lần sinh em đều phải tự gọi xe cấp cứu cho chính mình đấy!

Cô trút hết tức giận vào Huy rồi òa khóc

Minh Huy lúng túng không biết làm gì, đành kéo cô vào lòng:

- Ủ, anh biết rồi. Tất cả đều là lỗi của anh. Từ lần sau anh sẽ không bao giờ tắt điện thoại trong lúc họp nữa... Nín đi, anh bế con ra đây nhé

Hoài An lau nước mắt, nhìn Huy cẩn thận bế đứa bé mũm mĩm có đôi mắt long lanh trên tay

- Em nhìn con cười này _ Huy mừng rỡ khoe

An An gật đầu, nhẹ nắm lấy bàn tay bé nhỏ của con.

Mẹ ơi!_ Minh Kỳ lon ton chạy tới chỗ bố mẹ

- Ai đưa con tới thế?_ An ngạc nhiên

- Là chú Lâm ạ ^^

- Vậy à? Con mau lại đây nhìn em bé này

Kỳ đi tới nhìn em bé trên tay bố, tròn mắt ngạc nhiên:

- Wo...Em bé là người da đỏ
- Không phải đâu con. Em bé nào mới sinh cũng như thế đấy_ Huy nói
- À..._ Kỳ Kỳ gật đầu_ “Thì ra em bé nào mới sinh cũng là người da đỏ”

Minh Huy bật cười, véo nhẹ mũi bé Kỳ: " Đúng là chỉ có mẹ con mới dạy được con"

Cậu bé thấy bố cười cũng cười theo.

Hoài An nhìn gia đình nhỏ bé của mình, không giấu được nụ cười mãn nguyện.

Đông đến rồi nhưng em chẳng thấy lạnh gì cả. Bởi vì em biết rằng, mùa đông này, đã có anh bên em...

---

*Hết truyện rồi :(Khi nào có truyện mới mình sẽ thông báo ọi người nha :)))

Vài lời "tâm sự tuổi hồng" với các tình yêu đã đọc truyện của tôi :) :

#1 Truyện của Sam sẽ không bao giờ đến 40 chap vì căn bản là S không đủ kiên nhẫn để viết :vvv

#2 Chỉ là truyện ngắn thôi, nên mỗi chap thường không dài, mong các bạn đừng trách và so sánh với truyện ngôn tình :(

#3 Tình tiết truyện có thể hơi nhanh vì S rất hay sốt ruột, không thích chờ đợi :)))

#4 Nhiều khi không ra chap đúng thời hạn vì S bận hoặc lười :))) (Nhưng chỉ cần rảnh là S sẽ viết mà :))

#5 Cuối cùng là lời cảm ơn tới tất cả các bạn đã ủng hộ truyện của S, đặc biệt là những bạn gần 12h đêm mà vẫn vào bóc tem :vvv *chân thành cảm ơn*

.* .* .*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-anh-ben-em>